

KRES

glasilo Zveze fantovskih
odsekov

LETO X. ŠTEV. 9.

»KRES«, GLASILO ZVEZE FANTOVSKIH ODSEKOV V LJUBLJANI. — Izhaja 1. vsakega meseca. — Izdaja Zveza fant. odsekov. — Tiska Misijonska tiskarna Groblje - Domžale (A. Trontelj C. M.). — Urejuje Fr. Jesenovec, Ljubljana. — Za uredništvo odgovarja A. Trontelj C. M., Groblje - Domžale. — Rokopisi se pošiljajo na naslov: Uredništvo »Kresa«, Ljubljana, Vodovodna 24. — Uprava: »Kres«, Rakovnik, Ljubljana VIII. Ček. rač. št. 17.871. — Naročnina: Letno din 20, pod skupnim ovitkom din 18.

Poravnajte naročnino!

Nova, III. knjiga liturgične knjižnice »Živimo s Cerkvijo!«: Dr. Edvard J. M. Poppe, VZGAJAJMO EVHARISTIČNO! (Evhariistična metoda). Iz francoščine prevel in uvod napisal p. Kolumban Oberstar, S. O. Cist. Strani XVI + 96, s pisateljjevo sliko in dvema prilogama. Cena broš. izvoda 12 din, vez. 18 din. Naroča se: Liturgični apostolat, Cistercijanski samostan Stična, ali: Uprava »Božjih vrelcev«, Groblje - Domžale.

Domača slovenska zavarovalnica je **VZAJEMNA ZAVAROVALNICA**

v Ljubljani

v lasti palači ob Miklošičevi in Masarykovi c.

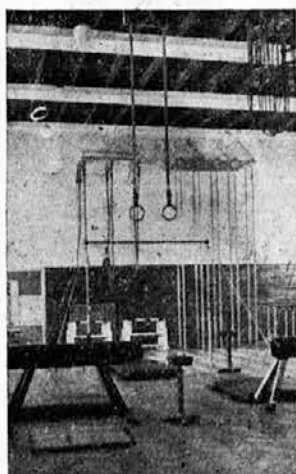
Telefon 25-21 in 25.22.

PODRUŽNICE IN GLAVNA ZASTOPSTVA:

Celje, Maribor, Zagreb, Split, Sarajevo, Beograd.

KRAJEVNI ZASTOPNIKI

v vseh večjih krajih v Jugoslaviji in vseh župnijah v Sloveniji. Proračuni in informacije brezplačno in brezobvezno.

Vse sodobno **telovadno orodje**, **železne telovadne konstrukcije za dvorane in letna telovadišča**, **razne konstrukcije skakalnih desk** za kopalnišča, potrebščine za **težko atletiko** in druge športe si nabavijo telovadna društva, šole in posamezniki **najceneje v**

tvornici telovadnega orodja, športnih potrebščin in smučí

»ALPINA«

LJUBLJANA Tyrševa c. 12.

Zahtevajte ponudbe in cenik!

A. A.

FANTOV SEPTEMBER

1. *Prvi petek, ki ga posvetimo Jezusovemu Srcu! — Egidij ali Tilen, opat ok. 700, varuh Celovca, med 14 pomočniki.*

2. *Štefan, kralj ogrski, umrl 1038. Priboril je krščanstvu zmago, l. 1000. prejel od papeža krono in deželo posvetil Mariji. — Pod Marijinim varstvom delajmo, da zmaga Kristus!*

3. *Mati božjega Pastirja, kaži nam pot do našega Kralja! — Prva ned. v sept. je angelska; počastimo svoje varuhe!*

5. *Lavrencij Justiniani, umrl 1455, prvi patriarh beneški, ker je papež leta 1451. patriarhat prenesel v Benetke. Slovenci vse do Drave smo prejemale duhovno pomoč od tam.*

6. *Rojstni dan Nj. Vel. kralja Petra II. Bog nam varuj, Bog nam hrani kralja našega in rod!*

8. *Rojstvo Marijino. Prelepa zarja je človeštvu vžgala up, da je božje Sonce blizu. Pojdimo zanjo!*

9. *Peter Klaver, apostol zamorcev, umrl 1654. Nad 40 let je zanje delal in trpel in je zdaj patron misijonske družbe sv. Petra Klaverja za afriške misijone. Delo za reševanje duš je najbolj božje delo.*

12. *Ime Marijino; ljubimo ga in skrbimo, da ga drugi ne bodo kleli.*

13. *Notburga, dekla, umrla l. 1313. na Tirolskem. Njen srp v zraku pomeni, da v nedeljo opuščajmo hlapčevska dela!*

14. *Povišanje sv. križa. Leta 629. so kristjani od Perzov nazaj priborili Gospodov križ in ga povišali na oltar. O sveti križ, življenja luč, nebeški ključ!*

15. *Marija žalostna, ne daj, da bi te žalili, ko smo vendar tebi in tvojemu Sinu zvestobo obljubili!*

16. *Ciprijan, škof, mučenec, cerkveni učenik, umrl l. 258. v Kartagini. Takole nas je učil: Kdor Cerkve noče za svojo mater, ne more imeti Boga za očeta.*

17. *Rane sv. Frančiška Asiškega. Dve leti pred smrtjo je l. 1224. prejel rane Kristusove na gori Alverno.*

20. *Evdahij, mučenec l. 120. v Rimu, patron lovcev.*

21. *Matej, apostol in evangelist. Kot mitničarja ga Gospod pokliče: Hodi za menoj! in Matej ga sluša.*

23. *Lin, Petrov naslednik, torej 2. papež. Za blagor Cerkve Gospodove je glavo sklonil pod meč.*

24. *Marija, rešiteljica jetnikov, pomagaj tudi nam, da zdrobimo spone strasti in grešnih razvad!*

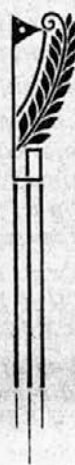
27. *Kozma in Damijan, mučenca l. 285.*

28. *Vaclav, češki vojvoda in mučenec l. 935., prosi za svoj narod in za vse Slovane!*

29. *Mihael nadangel, varuh sv. Cerkve, brani jo pred zalezovanjem sovražnikov!*

30. *Heronim, cerkveni učenik, umrl l. 420. Veliki učenik sv. pisma in duhovnega življenja, varuj Jugoslavijo, ki ti je v nji tekla zibelka!*

Nj. Vel. kralju Petru II. za njegov rojstni dan

Dne 6. septembra tega leta doseže naš mladi kralj Peter II. šestnajst let svojega življenja. Vsa naša lepa kraljevina Jugoslavija se bo na državni praznik in njegov rojstni dan odela v slovesna oblačila, še posebej slovesno pa bo kraljev rojstni dan praznovala naša prelepa slovenska zemlja. Kako ljubi mladega kralja ravno slovenski človek, se je pokazalo že vsako leto, ko je ves vesel in razigran prišel mladi kralj na počitek prav v prelepi slovenski kotiček, v prekrasno podobo raja — na Bled. Letos smo Slovenci še prav posebno slovesno sprejeli svojega mladega kralja v svojo sredo.

Naša slovenska fantovska organizacija ima pa med vsemi Slovenci še posebno prijetno dolžnost, da na kar najslovesnejši način praznuje kraljev rojstni dan, saj je mladi kralj že dve leti zapored pokazal, kako cení prav našo mlado fantovsko organizacijo, ker je bil že dve leti zapored najvišji pokrovitelj naše največje prireditve v letu; lani mednarodnega tabora v Ljubljani, letos največjega našega slovenskega tabora v Ma-

riboru. Mi znamo in vemo ceniti naklonjenost, ki nam jo je že večkrat izkazal naš ljubljeni mladi kralj, in zato se vsi slovenski fantje iz ZFO z vsem srcem in vsemi iskrenimi čustvi pridružujemo čestitkam, ki jih za rojstni dan izreka mlademu kralju vsa Slovenija in vsa Jugoslavija s pristrčno željo, da bi nam čez dve leti z vso modrostjo zavladal in potem vodil našo državo s pomočjo božjega varstva in božje previdnosti skozi razburkane valove naših burnih dni. Slovenski fantje iz ZFO pa prisegamo ravno ob ti priložnosti, da Ti bomo, o mladi kralj, stali zvesto ob strani, kadar koli nas boš potreboval in poklical k obrambi skupne domovine — naše velike Jugoslavije. **BOG ŽIVI KRALJA PETRA II.!**

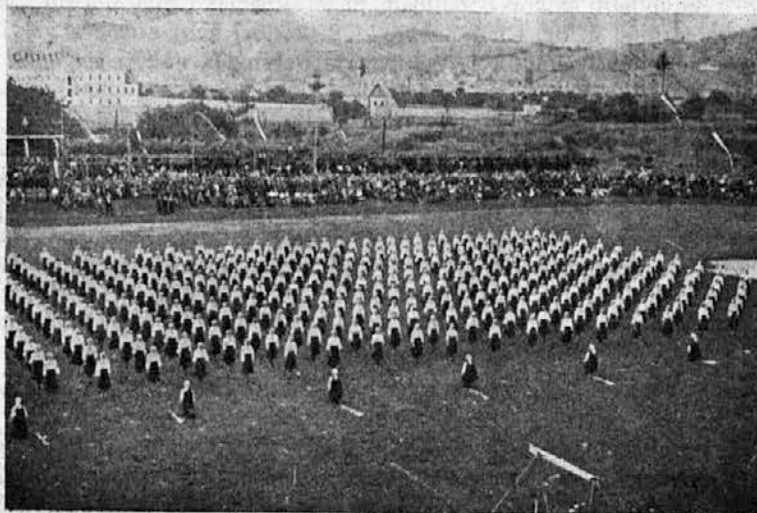
Veličastni mariborski dnevi

Vsako leto slavi naša organizacija kako veliko slavje. Letos si je izbrala Maribor, obmejno slovensko in jugoslovansko mesto, da v njem manifestira za svoja večna in trdna načela, da v njem izpove ponovno svojo vdanost Cerkvi, narodu slovenskemu in naši narodni državi. Nad deset tisoč slovenskih fantov in deklet se je v dneh od 29. junija do 2. julija 1939 zbralo v Mariboru in tu vnovič pokazalo, kje so viri njihove kulture in rasti. Naša organizacija se je za trenutek ustavila ob tem mariborskem taboru kot ob mejniku, da potem zopet še z večjo vnemo hiti po začrtani poti k svojim ciljem.

Naj sledi kratek opis vseh slovesnosti v Mariboru.

Na Slomškovem grobu.

Gotovo je vsem našim fantom ostalo neizbrisno v spominu leto 1932., ko ste iz vseh krajev Slovenije v znamenitem štafetnem teku prenesli v Maribor na grob velikega slovenskega apostola škofa Antona Martina Slomška dve spomenici. V istem štafetnem teku od Jesenic in iz Št. Ilja v Maribor vas je sodelovalo nad 1500 fantov. To je bilo v dneh, ko je bilo sicer vsako delovanje slovenske katoliške mladine zabranjeno. Pa vendar, tisti štafetni tek je bil kakor klic k zbiranju naše mladine. In res, sedem let kasneje, v letošnjem juliju, se je v Mariboru zbralo nad 10.000 slovenske mladine, medtem ko naša fantovska in dekliška organizacija štejeta v svojih vrstah okrog 20.000 članov. Skoro bi lahko rekli, da so naše molitve na Slomškovem grobu leta 1932. bile bogato uslišane.

Nastop članic.

Zato je bilo prav, da so tudi letos po tridnevnih tekmah v Mariboru začeli naši fantje velike slovesnosti prav na Slomškovem grobu. Zvečer pred velikim praznikom se je namreč velika množica naše mladine kot žareča reka bakel razlila iz mariborskih ulic na staro mariborsko pokopališče. Na pokopališču so fantje s plamenicami v roki napravili špalir in tako sprejeli lavantinskega vladiko škofa dr. Ivana Tomažiča in njegove kanonike.

Slovesnost je začela salezijanska godba z nabožno večerno pesmijo „Je angel Gospodov“, ki jo je zapela vsa množica. Nato je pred prevzvišenega stopil zastopnik ZFO g. Geratič in na kratko orisal Slomškov pomen za našo mladino. Zatem je prosil škofa, naj sprejme prepis spomenice, ki so jo fantje v letu 1932. prenesli v Maribor, in naj jo dovoli obesiti v Slomškovi kapelici. Za njim je spregovoril škof dr. Tomažič in poudaril, da je ena največjih misli našega fantovskega tabora v Mariboru ta, da molimo za milost, da bi smeli Slovenci čimprej častiti Slomška na oltarjih katoliške Cerkve. Po blagoslovu je ljudstvo še zapelo nabožno pesem, nato pa se je začelo počasi razhajati v Maribor.

Slavnostna akademija v gledališču.

V soboto zvečer pred velikim praznikom in pred glavnim dnevom mariborskega tabora je v mariborskem gledališču priredila ZFO veliko slavnostno akademijo. To akademijo je s svojim obiskom počastil sam zastopnik Nj. Vel. kralja Petra II., pokrovitelja mariborskega tabora, brigadni general gospod Čedo *Stanojlovič*. Poleg njega so se akademije udeležili tudi: poštni minister g. *Altiparmakovič*, minister za gozdove in rudnike g. *Pantič*, minister brez listnice g. *Snoj*, ban g. dr. Marko *Natlačen*, ljubljanski župan g. Juro *Adlešič*, mariborski župan g. dr. *Juvan*, okrajna glavarja g. *Šiška* in g. *Eiletz*, predsednik okrožnega sodišča g. dr. *Hudnik*, rektor slovenske univerze prelat dr. Matija *Slavič*, več senatorjev in narodnih poslancev, člani mariborskega stolnega kapitlja z gospodom proštom dr. *Vrabrom*, predsednik mariborske prosvetne zveze g. dr. *Hohnjec* in še mnogo odličnikov iz Maribora.

Akademija se je začela z državno himno, nato pa je nastopila skupina fanfaristov mariborskega fantovskega odseka. Prvo telovadno točko so izvedli mariborski fantje, takoj za njimi so pa na konju nastopili najboljši člani naše vzorne vrste.

Nato so nastopile članice, potem pa zopet člani vzorne vrste s prostimi vajami. Ljubljanska dekleta so krasno izvajala ritmične vaje v belih oblekah.

Slavnostni govor o odnosih naše slovenske mladine do vere, naroda in države je imel g. dr. Ciril *Žebot*, ki je končal svoj govor z vzklikom pokrovitelju mariborskega tabora Nj. Vel. kralju Petru II., nakar je godba zaigrala državno himno.

Po odmoru so prve nastopile s prostimi vajami mladenke, nato pa fantje s poljubnimi vajami na bradlji. Sledil je nastop mladcev s prostimi vajami z rdečimi zastavicami, potem so pa zopet nastopili orodni telovadci na drogu. Telovadni spored slavnostne akademije so zaključila ljubljanska dekleta s plesom *Ziljank* v koroških narodnih nošah ob spremljanju harmonike.

Vsa akademija se je zaključila s fantovsko himno, ki jo je vsa dvorana pela stoje in nadvse navdušeno...

Tisoči naše mladine pri sprevodu.

Po krasni svečanosti na Slomškovem grobu in po slavnostni akademiji v gledališču se veselo razporeženi Maribor še dolgo v noč ni pomiril, kajti na Glavnem trgu je salezijanska godba iz Radne priredila koncert slovenskih narodnih pesmi, kar je trajalo do 11 zvečer. Pa še tudi po ti uri so neštete množice ogledovale z reflektorji osvetljena znamenita poslopja v Mariboru.

V zgodnjih jutranjih urah pa se je življenje v Mariboru še vse bolj poživilo, kajti v Maribor so privrele nove množice, ki jih je pripeljalo kar 16 posebnih vlakov, ali pa so prišle iz bližnje in daljne okolice po cestah v Maribor. Ob 5 so bile že po vsem mestu budnice raznih godb in kmalu nato so se začeli od vseh strani zbirati fantje in dekleta za sprevod. Nabralo se je 20 godb, 49 praporov, predsedstvo ZFO, vzorna vrsta telovadcev ZFO, konjenica, okrog 10.000 slovenskih fantov in deklet, številni reditelji, po mariborskih ulicah pa okrog 30.000 gledalcev. Vsa ta velikanska in pestra množica v sprevodu se je pomikala iz Čahljeve ulice mimo tribune za slavnostne goste na Trgu svobode tja na železničarski stadion. Tribuna za slavnostne goste je bila čudovito lepo okrašena. V ozadju je bil velik državni grb, obdan z dragocenimi preprogami. Vsa tribuna je bila v zastavah, zelenju in cvetju. Pred tribuno, na drugi strani

Podelitev nagrad.

ceste, je bila postavljena častna četa slovenskih fantov in dve godbi, ki sta menjaje se igrali paradne koračnice ves čas mimohoda.

Na tribuni so se zbrali tile odličniki: zastopnik najvišjega pokrovitelja tabora Nj. Vel. kralja Petra II. poveljnik mariborskega mesta brigadni general g. Čeda *Stanojlovič*. Poleg njega predsednik ZFO dr. Stanko *Žitko* in predsednik pripravljalnega odbora ravnatelj g. *Rihter*. Dalje g. minister dr. Miha *Krek* v fantovskem kroju z gospo, minister g. *Snoj* z gospo, pravosodni minister za gozdove in rudnike g. *Pantič* ter minister za telesno vzgojo g. *Čejović* v spremstvu načelnika svojega kabineta g. Draga *Ulage*, ban g. dr. Marko *Natlačen* z gospo, zastopnik senata g. dr. *Muškalin* z gospo, senatorji gg. dr. *Kulovec*, *Smodej*, dr. *Schaubach*, *Vukotič*, *Božič* in dr. *Pavelič*, lavantinski škof g. dr. Ivan *Tomažič*, slovenski poslanci, rektor slovenskega vseučilišča g. dr. *Slavič*, predsednika ljubljanske in mariborske prosvetne zveze g. dr. *Lukman* in dr. *Hohnjec*, ljubljanski župan g. dr. *Adlešič* z gospo, mariborski g. dr. *Juvan* z gospo, celjski g. dr. *Voršič* z gospo, ptujski g. dr. *Remec* z gospo, predsednik slovenske županske zveze g. Nande *Novak*, predsednik Kmečke zveze g. poslanec *Brodar*, predsed. Kmetijske zbornice g. *Steblovnik*, predsed. sodišča v Ljubljani g. dr. *Golia*, g. dr. *Leskovar*, poštni ravnatelj g. dr. *Štukelj* in še številni drugi odličniki.

Sprevod se je začel s fanfarami, za njimi pa je korakala konjenica pod vodstvom banovinskega svetnika g. dr. Kovačiča; za konjeniki je šlo 49 praporov, za njimi pa godba. Za prvo godbo je šlo predsedstvo ZFO, nato pa z lavorikami ovenčana vzorna mednarodna tekmovalna vrsta naše slovenske fantovske organizacije. Potem so se vrstile dolge kolone naših fantov v krojih, za njimi pa skupina 600 naših deklet. Najbolj pestra točka v sprevedu je sledila članicam: to so bili naši mladci z rdečimi zastavicami v rokah. Tudi teh je bilo okrog 600. Njim so sledile mladenke, nato pa spet 600 deklet v krojih. Zopet dve dolgi koloni fantov, potem mariborski fanfaristi in zopet mogočna vrsta fantovskih kolon v krojih. Tik pred zaključkom spreveda so korakale številne narodne noše iz vseh krajev Slovenije, bilo jih je kakih 450. Sprevod so zaključile precej številne množice našega članstva v civilu in tisoči drugih. Vseh krojev so v sprevedu našli čez 3800, članov naše organizacije pa nad 7000, med njimi 15 godb.

Služba božja in tabor na stadionu.

Čeprav je med sprevedom zelo nagajal dež, se je vendarle ves sprevod lepo razvrstil skozi Maribor na železničarski stadion. Ker je prav takrat dež vendarle ponehal, se je ob 1/2 11 začela sv. maša, ki jo je bral mariborski škof g. dr. *Tomažič*. Službe božje so se udeležili kraljev zastopnik in vsi ministri in odličniki, ki smo jih prej našli. V areni pa je bilo zbranih nad 6.000 ljudi.

Med sveto mašo je imel škof dr. *Tomažič* tale govor:

Draga mladina!

Pravkar prečitano nedeljsko berilo z evangelijem je lepa vsebina, polna pridig. Da, fantje in dekleta: Bodite, kakor vas opominja prvak apostolov sveti Peter, *bodite vsi enih misli, sočutni, bratoljubni, milosrčni, ponižni. Ne vračajte hudega za hudo, ne sramotenja za sramotenje, marveč blagoslavlajte, ker ste v to poklicani* ... Kako jasen in krasen načrt za blagonsno, koristno in zveličavno delo med ljudstvom.

In naša pravičnost naj ne bo *farizejska* in pristranska, ampak takšna, kakor je po božji volji, *polna ljubezni do Boga in do bližnjega*.

Naša pravičnost mora dati *Bogu*, kar je božjega: dolžno češčenje, ki mu gre kot najvišjemu Gospodu, z molitvijo in lepim krščanskim življenjem. — Naša pravičnost mora dati *sveti Cerkvi* Kristusovi kot nezmotljivi učiteljici božje Resnice vdanost in brezpogojno poslušnost.

Naša pravičnost mora dati in bo dala *državi Jugoslaviji*, njenemu kralju, pokrovitelju tega tabora, visoki vladarski hiši in njeni zakoniti vladi zvestobo in pokorščino. Če bo potrebovala pomoč in obrambo, bomo mi na svojem mestu.

Naša pravičnost mora dati *lastnemu narodu*, kar more narod zahtevati od vseh, ki mu pripadajo: Hočemo biti, kakor dobri in zanesljivi Jugoslovani, tako obenem odločni in neomahljivi Slovenci. Po opominu in naročilu velikega narodnega buditelja in voditelja, svetniškega škofa Antona M. Slomška, hočemo svoj materinski *slovenski jezik* spoštovati, govoriti in brati. In *zemljo*, krasno slovensko zemljo, bomo smatrali vselej za svojo nedotakljivo lastnino.

Naša pravičnost mora dati slehernemu bližnjemu, prijatelju ali nasprotniku, tudi drugorodcu in drugovercu, kar je njegova pravica. Kar koli hočemo, da bi drugi storili nam, tudi mi njim storimo, nič pa takega, česar si po pameti sami ne želimo.

Da bo naša pravičnost do Boga in do svete Cerkve, do države in lastnega naroda, pa do slehernega bližnjega, blagodejna in koristna — mora biti utemeljena, zasidrana v *sveti veri*, v Kristusovih načelih resnice, dobrote in ljubezni.

Kdor se ne drži Kristusove *resnice*, hodi v temi. Kdor ne posnema Kristusove, vse obsegajoče *dobrote*, ne bo delal dobro. Kdor ne umeje Kristusove *ljubezni*, bo v resnični ali namišljeni pravičnosti neizprosni in trdi in krivični.

Torej, dragi fantje in krščanska dekleta od blizu in daleč, sklenite danes na tem svojem taboru in z vami sklenemo vsi:

Prvo: da hočemo trdno stati v veri svojih očetov in se zvesto držati sv. Cerkve, ki to vero oznanjuje. V ti veri in v ti Cerkvi je naša rešitev.

Drugo: Po naukih svete vere in po navodilih svete Cerkve hočemo uravnati svoje zasebno in javno življenje — pogumno, neustrašeno, požrtvovalno, naj nas zavoljo tega nasprotniki še tako napadajo ali sramotijo. Krščansko življenje nam bo v čast pred Bogom in pred ljudmi.

Tretje: Za versko prepričanje in življenje hočemo vsak v svojem delokrogu pridobivati druge. To bo pravo bogoljubno in rodoljubno — katoliško in apostolsko delo.

Da bomo mogli te svoje dobre namene in sklepe izvrševati, prosim Boga, naj jih On po Mariji blagoslovi v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen.

Med sveto mašo je bilo ljudsko petje, po maši pa kratko zborovanje, s katerega so med viharnim odobravanjem poslali vdanostne brzojavke visokemu pokrovitelju tabora Nj. Vel. kralju *Petru II.*, knezu namestniku *Pavlu* in pozdravno brzojavko slovenskemu voditelju dr. *Korošcu*. Nato je imel predsednik pripravljalnega odbora g. *Rihter* kratek govor, ki je v njem poudaril pomen mariborskega tabora za naš narod in državo.

Veličasten zaključek tabora: popoldanski nastop.

K popoldanskemu mladinskemu nastopu se je zbralo na železničarskem stadionu okrog 20.000 gledalcev. Do treh popoldne, ko se je nastop pričel, se je na častni tribuni zbrala velika večina vseh tistih odličnikov, ki so prisostvovali dopoldanskim slovesnostim. Pridružil se jim je še ljubljanski škof g. dr. *Rožman*.

Minister za telesno vzgojo naroda
g. Čejović govori.

Natančno ob treh so skozi glavni vhod prikorakali člani v šesterostopih in napolnili vso areno. Množica jih je z gromovitim aplavzom sprejela. 700 članov je najprej napravilo rajalni pohod, nato pa so izvajali brezhibno češke proste vaje, ki so občinstvu izredno ugajale. Članskim prostim vajam je sledilo tekmovanje dveh štafet, nato pa so prikorakale članice k prostim vajam. Višek dekliških vaj so bili rajalni vložki. Nato so mladci izvajali razne orodne vaje. Njihov nastop je pokazal, da ima naša organizacija še mnogo naraščaja in da se nam ni treba bati za bodočnost.

Splošni orodni telovadbi je sledila razdelitev nagrad tekmovalcem. Vsi telovadci in telovadkinje z naraščajem vred so prikorakali v areno. Predsednik ZFO dr. Žitko je sporočil, da želi govoriti minister za telesno vzgojo gospod Čejović. Fantje in dekleta so gospoda ministra navdušeno pozdravili in ta je izjavil:

GOVOR MINISTRA ČEJOVIČA:

»Dragi fantje in dekleta! Naložena mi je prijetna dolžnost, da danes prisostvujem svečanostim velikega tabora v tem divno lepem Mariboru in da vas kot resorni minister najpristrčneje pozdravim. Kot minister za ljudsko telesno vzgojo sem srečen, kadar koli vidim zbrano našo nacionalno mladino. Po vsem, kar sem danes videl, moram vodstvu fantovskih odsekov in dekliških krožkov in vsem vam, ki ste pokazali tako zgledno in dovršeno disciplinirano in neverjetno telesno izurjenost, čestitati. Pri vsem tem mi najbolj ugaja duh, ki vlada v vaših vrstah. Je to duh požrtvovalnosti in ljubezni do našega kralja Petra II., do vzvišenega kraljevskega doma, ustvarjalni duh ljubezni in delavnosti za Jugoslavijo. Daj Bog vsem vam in vašim organizacijam mnogo sreče in uspehov! Bog vas živi! Bog živi našo državo in lep Maribor!«

Vsa zbrana mladina in neštete množice so z navdušenim ploskanjem sprejele krasne besede gospoda ministra.

Nato je povzel besedo predsednik ZFO g. dr. Žitko in se spomnil najprej treh velikih mladinskih prireditev v Mariboru: velikega orlovskega tabora leta 1921., veličastne štafetne tekme na Slomškov grob leta 1932. in končno letošnje prireditve. V imenu vse slovenske mladine se je predvsem zahvalil za naklonjenost, da je nad našim taborom prevzel pokroviteljstvo naš mladi kralj. Pri teh besedah je naša mladina in vsa množica pričela viharno vzklikati našemu mlademu kralju, godba pa je zaigrala državno himno. Potem je načelnik ZFO g. Ivo Kermavner razdelil zmagovalcem darila, dekletom pa jih je razdelila načelnica s. Pregljeva.

Nato so nastopili na drogu in krogih naši odlični telovadci, zatem je bila zopet štafeta tekma; potem so sledile proste vaje mladenk, za zaključek smo pa videli proste vaje naših mladcev, kar je bilo višek vse telovadne prireditve. Množica je bila tako navdušena, da je mladcem kar sredi vaj začela ploskati in vzklikati. Bil je res nepozabno lep prizor, ko so se prelivale barve belih srajc, modrih hlač, rdečih praporov in zelene trave.

Z nastopom mladcev je bil popoldanski mladinski nastop končan in s tem končana tudi vsa mariborska prireditve naše organizacije. Prireditve bo ostala prav gotovo v neizbrisnem spominu ne samo Mariboru in zeleni Štajerski, ampak tudi vsemu narodu, še posebej pa naši fantovski in dekliški organizaciji, ki sta z letošnjim veličastnim nastopom na mariborskem taboru ponovno dokazali upravičenost do svojega obstoja in popolno vdanost in zvestobo cerkvi, našemu mlademu kralju, slovenskemu narodu in svobodni Jugoslaviji!

Naši vzorniki so: Mahnič, Krek in Jeglič!

Zemlja in ljubezen

IX.

Ivanka je prejela od Janeza pismo. Zatekla se je v svojo sobico in ga s tresočo roko odprla. Tole je stalo v njem:

Ko boš brala to pismo, bom najbrž delal v sušaškem pristanišču. Delal bom in mislil nate, kot mislim zmerom, odkar sem ono noč zapustil našo vas in Tebe. Tri dni sem hodil, da sem prišel semkaj. Lahko bi prišel tudi prej, toda dnevi so tako kratki, ponoči pa nisem maral hoditi. Premrzlo je takrat. Posebno v Delnicah je bil mraz, ki je grizel do kosti. Če se ne bi tedaj dobro zaril v seno, sam Bog ve, kako bi bilo danes z menoj. Tako pa ni bilo nič hudega. Zdrav sem in zraven tega še zadovoljen, ker mi bo jutri neki Slovenec preskrbel delo v pristanišču.

Ivanka, saj si ne moreš misliti, kako srečen je človek, dokler je doma. Ko sva bila zadnjikrat skupaj, si mi rekla, da boš šla služiti po svetu. Že takrat sem Te prosil, da tega ne stori, in zdaj Te prosim še bolj: Ivanka, doma ostani! Delaj in potrpi, kot moram potrpeti jaz. Kdor ni okusil tujega kruha, ta ne ve, kaj je domačija. Saj sem bil pri vojakah, daleč od doma, toda imel sem hrano in streho nad sabo. Tukaj pa je človek tako nebogljen in ubog kot negoden ptič, ki pade iz gnezda.

Zdaj je že dobro in bi mi bilo lahko že mnogo prej, če ne bi bili naši ljudje tako čudni. Saj Ti ne povem prav, če zapišem, da so čudni. Ne čudni, ampak hlapčevski so, ker se lastnega jezika boje! Ko sem hodil po pristanišču in stikal za delom, sem obstal zdaj tu zdaj tam in poslušal, da bi čul besedo našega človeka in ga povprašal za svēt. Vse jezike sem slišal, samo našega ne. Kaj ni to žalostno? Nikogar ni bilo, ki bi mu lahko potožil, se z njim po naše razgovoril, mu povedal od kod sem in kaj bi rad. Nazadnje sem pa le stopil h gruči delavcev in vprašal, kje bi lahko dobil kako delo. Ker sem govoril po naše, sem tudi dobil naš odgovor. Samo pomisli! Med desetimi ljudmi, ki so tam delali, so bili štirje Slovenci. Vsi ti so med Hrvati zatajili svojo besedo. Kaj ni to, da bi se človek od žalosti zjokal? Zdaj so se jim vendar razmajali jeziki. Prijatelji smo in pri njihovem gospodarju bom dobil delo.

Ivanka, kaj naj bi Ti še pisal, ko pa sem kljub novim tovarišem še zmerom tako hudó sam. Naša polja in hoste pogrešam, našo Krko in vinograde, našo vas, vse, prav vse, kar sem imel v tako zvrhani meri doma, pa se tega takrat nisem zavedal. Najteže pa mi je po tem, kar mi je na svetu najlepše in najdražje, in to si Ti, Ivanka moja! Ni Te tu pri meni, toda, čez vso to daljavo, ki je med nama, čutim Tvojo dobro roko in slišim, kako bije zame Tvoje srce. Če tega ne bi čutil in slišal, bi bil šibkejši kot trs v vetru. Kajti kruh, ki ga delijo drugod, je zmerom grenak, pa naj je še tako obilen. Če pa človek nima upanja, da bo vsaj še enkrat v življenju videl domači kraj, če nima zavesti, da bo nekoč z žulji in sadovi svojega dela osrečil tiste, ki so njegovemu srcu najbližji, ali je potlej sploh še vredno, da bi ganil z roko?

Zato Ti povem, da slišim, kako bije Tvoje srce, Ivanka moja, zato Ti pišem, da vidim podnevi in ponoči pred seboj našo domačo

zemljo. Glej, tak sem, Ivanka, pa mislim, da ne boš huda, če Ti to povem. Moral sem to zapisati, kajti besede lete kar same iz mene, čeprav sem v pisanju neroden, saj nisem pošteno prijel peresa v roké, odkar sem zapustil šolske klopi.

Tonetu sem že pisal v Argentinijo. Bog ve, če mi bo poslal denar za vožnjo? Če dobim od Toneta denar, potlej bom v resnici skusil tujino. Pa se je ne bojim! Ves svet bi preromal záte, če bi bilo treba!

Ivanka, Bog s Teboj!

Prav lepo Te pozdravlja

Tvoj, za zmerom samo Tvoj

Janez

Ivanka je prebrala pismo enkrat, dvakrat, trikrat... »Janez, zakaj si me pustil samo? Zakaj odhajaš brez mene?...« je ihtelo v nji.

Zunaj je sijalo sonce in ščinkovec se je oglašal pod oknom.

*

Gorjanov Janez se je prebudil slabe volje kot sleherno jutro. Že ves teden poležava v tej smrdljivi in dušljivi baraki, v kateri se toplota, ki jo izžareva majhna železna peč, porazgubi že v prvih večernih urah in potlej sili vso noč skozi špranje mrzla morska megla ali, kar je še huje, ledena burja. Sprva je mislil, da bo tu pri morju toplo, pa je v resnici še mnogo mrzleje kot doma, kjer se že južni vetrovi pode po hribih in globelih. Vse to bi z lahkoto prenesel, toda misel, da poležavam tu brez dela in da ga je hotela mestna oblast včeraj izgnati s Sušaka, to ga je gnalo v obup. Ko je prejšnjo nedeljo pisal Ivanki, da mu bodo naslednji dan preskrbeli službo, je mislil, da bo v resnici tako. Toda najemnik, pri katerem so delali oni štirje Slovenci, mu je povedal, da ima še deset ljudi preveč in da bo v kratkem tri odpustil. Poskušal je že povesod, toda nikjer ni imel uspeha; denar, ki ga je še imel, pa je kopnel iz dneva v dan. Le kaj bo, če se nič ne obrne?

Naslonil se je na komolec in pogledal po nizki baraki. Sedem jih je spalo z njim vred v tem nizkem prostoru. Tisti štirje Slovenci, dva Hrvata in on. Pravkar so se prebudili in zdaj se oblačijo. Petrolejka razsvetljuje njihove obraze, ki so vsi izžeti in čemerni. Saj skoraj ne morejo biti drugačni. Nametali so nase raztrgane obleke in zdaj jedo. Kruh, mrzle ribe, sir. Med potjo bodo še stopili na šilce brinjevca, da si ogrejejo kri. Potlej pa trdo delo do večera in samo uro počitka opoldne. Pa naj bi bil človek pri tem vesel?

Janez se je naslonil na komolec in se obrnil proti sosedu, ki mu je kazal hrbet.

»Jure!« ga je poklical.

»Kaj hočeš?« je oni nejevoljno vprašal in ni okrenil hrbta.

»Nisi še nič poizvedel za kako delo?«

»Pusti me pri miru! Štiri in dvajset ur imaš časa na dan, pa si ga poišči! Kaj misliš, da so ga meni na krožniku prinesli?«

»Samo vedeti sem hotel, če si mogoče mimogrede...«

»Nič nisem! Saj sem ti rekel, da si delo sam preskrbi, če nočeš poginiti v ti luknji. Vesel bodi, da smo te vsaj pod streho vzeli!«

Janez je pojedel grenke besede in se obrnil v leseno steno.

Onih šest je drug za drugim počasi odšlo iz barake. Vsak zase, kot da bi se niti ne poznali med seboj. Zadnji je upihnil luč pod stropom, da se je jutranji mrak spet zgrnil v barako. Skozi majhni okni na vzhodni strani se je že danilo.

Janez se je premetaval po slamnjači kot riba na suhem. Že je hotel skočiti pokonci, pa se je domislil, da bo dan potlej še bolj dolg, kot bo sicer. Misлил je

in mislil, toda ena misel je bila bolj žalostna ko druga. Vsi, razen njega so v pristanišču. Zdajle so se že močno ogreli pri delu, njega pa mrazi; ob tednu bodo oni prinesli zasluženi denar, njegov žep pa bo najbrž že čisto suh. Ali bo res moral prosjačiti okoli dobrih ljudi? Ne, za nobeno ceno! Do dela mora priti!

Skočil je s slamnjače, si oblekel suknjič in pojedel kos sira in včerašnjega kruha. Potlej je odšel na cesto, zaklenil barako in postavil ključ na dogovorjeno mesto.

Ves Sušak se je prebudil. Na cestah je mrgolelo ljudi, avtomobili so drsli po asfaltu, vozovi, mlekarski vozički, kolesa; vsa ta nešteta vozila so hitela, da se je Janez skoraj bal stopiti čez cesto. Šel je mimo nešteti trgovin, mesarij in pekaren, mimo hotelov, kavaren in restavracij, da ga je kar jeza zgrabila, če je pomislil, koliko dobrot je na svetu, sam pa bo kmalu brez vsakega dinarja. Ne, tukaj ni prostora zanj! Kar nehote je zavil skozi ulico in ob kanalu na Brajdico. Ko pa je prišel tja, se je spet spraševal, kaj ga je prav za prav zaneslo semkaj na ta pomol, kjer pristajajo samo potniški parniki. Saj tu vendar ne bo

Z nastopa pri sv. Jakobu ob Savi: sveta maša.

našel dela. Čez most mora in nato še čez drugi kanal, da pride tja, kjer v vrstah stoje veliki trgovski parniki. Samo tam bo lahko dobil zaposlitev.

Pa ni šel. Sédel je na steber, ob katerega privezujejo parnike, in strmel v morje. Prav pod njegovimi nogami se je sinjemodra voda rahlo zaganjala ob pomol. Ne daleč od njega je čepel mlad fant in metal trnek v morje. Cel trop rib, malih in velikih, je plesal okoli njega; prijela pa ni nobena.

Janez je sedel ob morju. Kolikokrat je v šolskih letih in še pozneje želel videti morje! Tako lepo si ga je predstavljal v svojih mislih. Zdaj pa, ko ga ima v resnici pred seboj, sedaj je izginilo vse. Vse sanje so postale tako čudno enostavne, ničesar si ni želel več, samo dela, dela... In tega ni bilo.

Janez se je zbudil iz misli. »Na Trsat k Materi božji grem! Popoldne si poiščem delo, pa če moram obresti vse mesto,« je sklenil.

Šel je. Po starih stopnicah, ki jih kar ni hotelo biti konca, se je vzpenjal k Marijinemu svetišču. Dvakrat se je ustavil med potjo. Bil je v dolini rojen in strmin ni nikoli posebno cenil. Ko je tako postal, je gledal svet pod seboj. Prav dobro je ločil italijanske zastave, ki so vihrale spodaj na mostu in po hišah.

»Reka! Tuja si, a vendar naša!« mu je bilo bridko pri srcu.

Dolgo je molil pred Marijino podobo in tedaj mu je odleglo. Ko je stopil iz svetišča, je bilo vsenaokrog razpeto modro nebo. Sušak in Reka sta se blestela v soncu in pred njima je kot srebrna ploskev ležalo široko morje.

Opoldne se je Janez vrnil v barako. Ko je vstopil, so ga tovariši sprejeli z vpitjem.

»Janez, delo smo ti našli!« je veselo povedal Jure. »Še danes pojdeš z nami!«

Janez ni vedel, kaj naj bi odgovoril. Od samega veselja je zavriskal, vrgel klubuk pod strop in se zavrtel po baraki. (Dalje.)

Lokar Franc:

Gledam v vrhove dreves

Gledam v vrhove dreves.

*Veter jim maje glavé,
kakor bi duša dihala v njih,
nemirne tajne se sprehajale
in grabile za veje.*

*Na beli brezi ptica poje,
njen glas se zažema
v sencí dreves.*

*Tam se srečavajo misli
vse križem počez
in naprej in nazaj
kot ljubeče besede.*

*V grmu kosec gnezdi,
blodeče misli lovi,
v srcu jih veže in poje:*

*»Veselo, presrečno srce je moje,
saj skozi drhteče veje
se kmalu
moja ljuba prismeje.«*

Rado Miklič, TORD:

Težko slovensko vprašanje

*Z bridkostjo so srce mi napolnile
skeleče misli.*

Prešeren.

Boj za vsakdanji kruh je najbolj trd in neizprosni zakon, ki mnogo-krat na povsem svojevuljen način uravnava človeku življenje tako, da imaš vtis, kakor da hodiš po zemlji brez lastne volje.

Izseljevanje v tujino je prav gotovo najočitnejši dokaz krutosti tega boja in neuničljivega hotenja, ostvariti si boljše življenjske pogoje. Ko so se odprla vrata v nove dežele, ko se je po Evropi razširil glas o bajnem bogastvu, ki je nakopičeno tam preko morij, se je tudi med slovenskim narodom zganilo to hotenje. In res so se usule množice preko morja v druge dežele, od koder so prihajala poročila o dobrih, bogatih zaslužkih.

Naše socialne in gospodarske prilike so dokaj težke; to ni čudno, saj smo prav za prav šele na početku svojega samostojnega življenja. Zato je treba tem več tvorne sile v vsem narodu in v posameznikih, kajti graditi si svojo stavbo je mnogo težje, kakor urejati si že postavljeni dom in v njem živeti. Tem bolj je torej boleča resnica, da se v našem narodu ob najmanjši priložnosti zgane hrepenenje — po tujem svetu in da v njem znova zaživi prepričanje, da je v tujini rešitev iz stiske.

Lov za tujčevim denarjem je postal že prava naša narodna bolezen, ki nosi v sebi kali propada in popolnega shiranja. V svet namreč odhaja naša najboljša, najtvornejša delovna sila, katero bi sami doma tako silno potrebovali, da bi s svojo svežo, mlado močjo plodila naše domače gospodarstvo.

Da niso naše besede prazna govorica in umišljen strah, poglejmo v uradno statistiko sezonskega izseljevanja iz Slovenije samo letos. V Nemčijo je odšlo 6995 delavcev samo po pogodbi. Na poimenski poziv in deloma protipostavno je odšlo v Nemčijo nad 1.000 delavcev, tako da je letos samo v Nemčiji okrog 8.500 naših ljudi. V Francijo je odšlo 1.600 delavcev. Lahko se torej računa, da je v prvih petih mesecih letošnjega leta zapustilo Slovenijo in odšlo v tujino **nad 10.000 prvovrstnih, izbranih delavcev**, kar nikakor ni koristno za naše narodno gospodarstvo. K temu številu moramo prišteti še one, ki so se preselili iz Slovenije na jug naše države. Teh preseljencev je po zagotovilu poznavateljev nad 3.000.

S slovenskih tal, ki so tako potrebna najskrbnejšega obdelovanja, je je torej odšlo preko 13.000 mladih, svežih delovnih sil.

Kje je vzrok tega strahovitega odtoka naših najboljših moči z domačih tal? Res, mnogim so tujčevi denarji rešila bilka in edina opora. Ta resnica je sramoten udarec v obraz vsi naši javnosti. Za narod ni porazno le to, da ta mlada sila množi bogastvo tujcu, ki že itak po slovenski zemlji pohlepno steguje svoje roke, še poraznejše pri tem je dejstvo, da se brezsrčnemu in preračunanemu izkoriščanju teh moči pridružujejo načini, da mlad človek v tujini propade telesno in duševno, se zgublja v pijači, podléga sladki, pretkani prijaznosti žensk, izgublja smisel za varčevanje in čut za pošteno, odgovornosti polno življenje pri delu, v vasi in v svoji družini. Posledice... Cena skopih tujčevih denarjev je: do kraja izmozgana moč, zrahljano telesno in duševno zdravje, verska, нравna in narodna zastrupljenost.

Tudi te navedbe je možno podpreti z dokazi. Podatki, ki se sicer našaajo le na prekmurske izseljence, nam povedo to-le. Smrtnih slučajev: 1—2%; ponesrečencev 4—5%; duševno obolelih 4—5%; drugače zbolelo in odšlo v bolnico: 2—3%; radi napornega dela, nezdravega stanovanja, nezadostne in slabe prehrane si je trajno bolezen nakopalo 18—35% (!)

Milijonske številke o zaslužkih sezonskih izseljencev se spričo teh številk razblinijo v — nič. Kajti ta zaslužek niti zdaleka ne more odtehtati vsega onega, kar morajo izseljenci za košček tujinskega kruha dati.

Še manj pa morejo ti zaslužki odtehtati vse one posledice, ki se bodo prej ali slej pokazale na vsem narodnem organizmu. Kajti vse, kar izseljenstvo vsebuje in prinaša s seboj, se bo z vso krutostjo pokazalo na bodočih rodovih. Te posledice namreč brezobzirno posegajo v življenjske osnove narodove, mu črpajo in razkrajajo življenjske sile, ohranjajo in še celo netijo v njem občutek hlapčevstva in manjvrednosti, s čimer se rušita samozavest in ponos, ki sta potrebna narodu, da sam iz sebe in zase zgradi boljšo bodočnost in **da ostane res na svoji zemlji svoj gospod.**

Toda kljub vsemu temu hite množice slovenskih fantov in deklet, mož in žená v tujino. Kje je vzrok?...

Mnogi hodijo k tujcu po skorjico kruha, ker jih na to žalostno pot pehajo naše domače socialne in gospodarske razmere, ki marsikje kriče po pravičnem upoštevanju in ureditvi. Vse te, ki morajo v tujino iz teh vzrokov, ima na vesti vsa naša, deloma prejšnja, pa tudi sedanja generacija. Na drugi strani pa je vzrok odhajanju v tujino, ki nas mora kot samozavesten narod boleti — hrepenenje po čim najboljšem zaslužku, ki

je mnogo močnejše od treznega in samozavestnega premisleka, da čez noč iz stiske in težav preiti v blagostanje ni mogoče. To je tisto žalostno, že kar bolno prepričanje, da more le tujec dati ali prinesiti rešitev, da je povsod boljše, le doma je vse slabo in brezupno. To je tisti usodni občutek manjvrednosti, ki ga dejstvo, da nekateri res morajo k tujcu po delo in zaslužek, ki je v nas tako silno ukoreninjena in tišči ves narod k tlom, da ne spozna več resnice, da tujec za vsako uslugó zahteva ceno, ki gre na račun naše in naših otrok boljše bodočnosti.

KARTUZIJANSKI SAMOSTAN

Pleterje v Sloveniji (pod Gorjanci) sprejema brate laike med 20. in 35. letom. Prednost imajo rokodelci in poljedelci. Za izobrazbo zadostuje osnovna šola.

Podrobnejša navodila daje: Kartuzija Pleterje, p. Št. Jernej, Dravska ban.

ANŽE

Povest. — Norveški spisal Björnstjerne Björnson. — Poslovenil Ivan Čampa.

Na papirju je bila samo ena kitica. Od druge kítice je ločeno stala samo poldruga vrstica, kot bi bila to pesem, ki jo je bil pozabil in si jo zdaj znova skušal kitico za kitico priklicati v spomin. Prva kitica se je glasila:

Kak silno me mika, kar slutim odtod
čez visoke goré!
Na snegu počiva pogled mi še tod,
tam vesna že mlada caruje povsod!
Précej od tu bi odšel,
če bi pot tvegati smel.

»Je kaj o poti?« je vprašala Marjeta in strmela v župnikove oči. — »Je, o poti je govor,« je odvrnil in spustil papir. — »Saj sem takoj vedela! O moj Bog, napev sem poznala!« S sklenjenimi rokami je dolgo in napeto gledala župnika, medtem pa ji je solza za solzo polzela po licih.

A župnik je vedel k temu tako malo svetovati kot ona sama. »To se tiče prav za prav samo fanta samega,« je dejal. »Življenje se ne dá predrugáčiti, kakor bi se komu zazdelo; vse gre samo za tem, da bi on mogel doseči nekoč kaj več. Zdaj se zdi skoraj tako, kot bi hotel iskati tega v tujini.« — »Toda, gospod dragi, potem je pa z njim tako kot z ono znamenito starko.« — »Katero starko?« je vprašal župnik. — »I, ono mislim, ki je šla, da bi ujela sončno luč, namesto, da bi prebila okno v steno.« Župnik se je začudil njeni bistroumni domisljici, vendar se mu kaj takega ni primerilo zdaj prvič, kajti Marjeta ni že sedem ali osem let mislila na nič drugega. »Mislite, da bo šel na pot? Kaj naj pa jaz počnem? In denar? In pisma?« Vse hkrati je navallilo nanjo. »Res, to s pismi seveda ni v redu. Da si si pridržala njegovo svojino, se ti komaj more odpustiti. Še slabše pri tem je to, da si spodobnega človeka postavila pred svojim sinom v slabo luč, čeprav on tega ni zaslužil, in najslabše je to, da gre pri tem za osebo, ki jo je imel tako rad in ki je tudi ona njega tako iskreno ljubila. Molila bova, da ti Bog odpusti; oba bova molila.« Marjeta je povescila glavo; še vedno je sedela s sklenjenimi rokami. »Kako bi ga rada prosila odpuščanja, samo če bi prej vedela, da bo hotel ostati!« — Očividno je zamenjavala Boga in Anžeta. Župnik se je naredil, kot da bi tega ne opazil. »Mu nameravaš takoj zdaj priznati svojo krivdo?« je vprašal. Pogledala je v tla in tiho dejala: »Če bi šel, bi rajši še malo počakala.« Župnik se je nasmehnil, ne da bi ona to videla, in dejal: »Se ti ne zdi, da bo tvoj greh radi nadaljnjega odlašanja večji?« — Z obema rokama si je dala opraviti z rutico, zganila jo v prav majhen štirikotnik in si zastonj prizadevala, da bi jo zgenila še v manjšega. »Če

mu priznam tisto o pismih, potem se bojim, da bo odšel.« — »Kaj Bogu nič ne zaupaš?« — »Že, to se razume,« je hitro pristavila, a vendar tiše dodala: »Toda če me kljub temu zapusti?« — »Torej se bojiš njegovega odhoda bolj kot svojega vztrajanja v grehu?« Marjeta je spet razganila svojo rutico; zdaj jo je nesla k očem, zakaj znova je začela jokati. Župnik je nekaj časa sedel in jo opazoval; potem je še naprej dejal: »Zakaj si mi pa vse to pripovedovala, če nočeš ukreniti nič določenega?« Dolgo je čakal, toda ni odgovorila. »Si nemara mislila, da bo tvoja krivda manjša, če jo priznaš?« — »Mislila sem!« je tiho dejala in še bolj pogreznila glavo na prsi. Župnik se je nasmehnil in se dvignil. »Ja, ja, draga Marjeta, potruditi se moraš, da boš delala tako, da boš na stara leta vesela.« — »Ko bi mogla ohraniti vsaj to veselje, ki ga že imam,« je odvrnila in župnik je moral sprevideti, da si sploh ne upa misliti na kakšno večjo srečo kot na življenje v večnem strahu. Župnik se je smehljaj in škal po žepu cigaro. »Če bi bilo le kakšno prijazno dekle tukaj, ki bi ga moglo zadrževati; potem bi že videla, da bi ostal!« — Urno se je ozrla kvišku in s pogledom sledila župniku, dokler ni obstal pred njo. »Milavčeva Elica — ? Kaj — ?« Zardela je in pogledala v tla; odgovorila pa ni. Župnik, ki je mirno stal in čakal, je končno dejal, a tokrat prav tiho: »Če bi mogli tako urediti, da bi večkrat prišla skupaj tam-le v šoli?« Bežno je pogledala župnika, da bi se prepričala, četudi resno misli. Vendar si ni drznila, da bi mu zaupala. Župnik je znova začel hoditi sem in tja, vendar se je kmalu ustavil znova in dejal: »Poslušaj, Marjeta, če se vse natanko premisli, je bilo nemara prav to vzrok, ki te je privedel sem?« Povesila je oči, vtaknila nekaj prstov v zganjeno rutico in vlekla iz nje ogličke. »Oh, saj, Bog pomagaj, prav to je bilo tisto, kar sem hotela.« — Župnik se je glasno zasmejal in si mel roke. »Morda si hotela to že tedaj, ko si bila zadnjič pri meni?« Spet je vlekla ogliček, vlekla in vlekla in končno dejala: »Nemara bo že res, če vi tako pravite.« — »Ha, ha, ha, ha! O Marjeta, Marjeta, kakšna ženska si mi to! — Sicer bomo pa videli, kaj se dá napraviti, kajti če hočem povedati po pravici, se oba nadučiteljeva s hčerko vred že dalj ukvarjata s prav istimi mislimi kot ti.« — »Ali je mogoče?« — pogledala ga je, tako veselo in tako sramežljivo obenem, da je bil župnik naravnost vesel tega odkritosrčnega, lepega obličja, na katerem se je kljub vsem skrbem in strahu zrcalilo nekaj otroškega. »Ja, ja, Marjeta, ti, ki ti je srce tako popoln ljubezni, boš za to, kar si zagrešila, prav gotovo dobila odpuščanje pri Bogu in pri sinu kot plačilo za svojo ljubezen. Neprestani in veliki strah, v katerem si živela, ti bo pač dovolj velika kazen; bomo že videli, če je Bog pripravljen narediti temu skorajšnji konec, kajti če je pripravljen storiti to, bo tudi zdaj pomagal.« Globoko je zavzdihnila, zavzdihnila ponovno, se nato dvignila, zahvalila in priklonila, šla in se v vratih ponovno priklonila. Toda komaj je zaprla vrata za seboj, se ji je zdelo, kot bi se znova rodila. Z bežnim, toda od hvaležnosti žarečim pogledom se je ozrla proti nebu in hitela po stopnicah; in čim bolj se je oddaljevala od farovža, tem hitreje je hitela in s tako lahkoto, s kakršno je šla proti Zavrhu ta dan, se ni vebala že dolgo, dolgo let. Ko je prispela že tako daleč, da je mogla videti, kako na debelo in veselo se vali dim iz dimnika, je blagoslavljal hišo, ves grunt, župnika in Anžeta in se spomnila, da mu mora pripraviti za kosilo njegovo najljubšo jed, prekajeno meso.

ŠTIRINAJSTO POGlavJE.

Lepa je bila domačija na Zavrhu. Ležala je sredi ravnice, ki je deloma mejila na pečine, deloma na veliko cesto; na gorenji strani poti se je dvigal gosto zaraščen gozd, nekoliko dalje je štrlel v višino hrbet pogorja in malo za njim si utegnili videti nekaj visokih, s snegom pokritih gorskih vrhov. Na podoben način se je dvigal onstran pečin širok venec hribov, ki se je vil ob vsem »črnem jezeru« do one strani, kjer je ležal Ravnik, se potem vedno bolj dvigal v smeri proti Zavrhu in istočasno obkrožal širok dolinski udor, imenovan Spodnji konec, ki se je tukaj začel, kajti Zavrh je bila zadnja domačija v Zgornjem koncu.

Glavna vrata hiše so držala proti cesti; razdalja od njih do poti je znašala skoraj tisoč korakov; tja je vodil kolnik, ki je bil na obeh straneh gosto zasajen z brezami. Zemljo, ki je bila komaj pred kratkim pripravljena za obdelovanje, je na vseh straneh obkrožal gozd, njive in travnike, ki so spadali h gruntu, je bilo mogoče poljubno razširiti; sploh je bila to skoraj v vsakem pogledu odlična kmetija. Pred hišo je bil majhen vrt. Anže ga je negoval po navodilu svojih knjig; levo od hiše je bil hlev in druga gospodarska poslopja; po večini so bila na novo zgrajena in so s hišo vred delala četrkotnik.

Pomlad je prišla v hribske vasi; bilo je nedeljsko jutro; zrak je bil nekam težak, toda miren in mil; nad gozdom je ležala megla, toda Marjeta, ki se je pravkar vrnila iz cerkve, je menila, da se bo polagoma dvignila. Anže je bil namenjen v šolo. Odpri je vrata; vonj svežega listja mu je udaril v nos; orošeni vrt je stal v megli, od pečine pa se je v sunkih razlegalo hrupno šumenje, tako da so bile oči in ušesa polne nekega tesnega občutka.

Anže je stopal v hrib. Čim bolj se je oddaljeval slapu, tem bolj se je izgubljala divjost njegovega hrupnega bučanja in se polagoma širila kot globok zvok orgel čez vso pokrajino.

»Bog ga spremljaj na poti, ki jo zdaj hodi!« je dejala mati; odprla je okno in gledala za njim, dokler ni izginil v gozd. Megla se je dvigala bolj in bolj, sonce jo je raztrgalo in tako na poljih kot na vrtu se je prebudilo novo življenje. Anžetovo delo bo zdaj poplačano z bujno rastjo, materi pa je prineslo vonj in veselje. Kako lepa je pomlad za tistega, ki je preživel dolgo zimo!

Anže ni imel v šoli nobenega pravega opravka, le po časopisih je hotel vprašati, ki sta jih z učiteljem imela naročene skupno. Pred kratkim je bral imena nekaterih Slovencev, ki so si v Ameriki opomogli s kopianjem zlate rude, in med temi je bil tudi Rudolf. Zdaj je izvedel še celo to, da domači Rudolfa vsak dan pričakujejo. Tudi o tem se je sklenil prepričati v šoli; in če je Rudolf morda res ravno prišel v mesto, potem je imel Anže namen, da ga med setvijo in košnjo obiše. S temi mislimi se je ukvarjal, dokler ni dospel tako daleč, da je mogel videti »Črno jezero« in Ravnik na nasprotnem bregu. Megla se je tudi tod že dvignila in sonce se je poigravalo na pisani livadi; jasno in svetlo so se dvigali gorski vrhovi in skrivali megle še v svojem naročju; gozdovi so z desne strani metali sence na vodo, ob hišah, kjer je bila nekoliko plitkejša, se je beli pesek lesketal v soncu. V trenutku so Anžetove misli pohitele k beli hiši z zelenimi vrati in polknicami, ki je po njenem vzorcu pobelil svoj lastni dom. Ni mislil na prve težke dni, ki jih je preživel tam, mislil je le na poletje, ki sta ga oba, on in Ellica zrla od njene bolniške postelje. Od tedaj ni bil več tam, od tedaj bi za vse na svetu ne bil šel več tja. Kadar koli so se njegove misli dotaknile tega, je zardel in sram ga je postalo, a kljub temu se je to zgodilo vsak dan in večkrat na dan; in če je bilo sploh kaj, ki bi ga moglo gnati v ta konec, je bilo to.

In hitel je dalje, kot bi hotel daleč, daleč odtod; toda čim dalje je šel, tem jasneje je imel Milavčevo hišo pred seboj in tem jasneje je mogel vse prepoznati. Megla je bila docela izginila in nebo je bilo jasno od tega gorskega pobočja do drugega; ptice so se spreletale v svetlem ozračju in se veselo dotikale s perutmi, polja so se ponašala z milijoni cvetic; nič ni omejevalo veselja, življenje polno in sproščeno je pelo, se lesketalo in vriskalo proti nebu brez prestanka.

Anže se je od hoje segrel in zardel; ob vznožju griča se je vrgel v travo, gledal proti Milavčevi hiši in se nato obrnil v kraj, da ne bi več zrl tja. Tedaj je zaslišal nad seboj tako zvonko petje, kot ga ni slišal še nikdar; pesem se je razlegala čez travnik in se zlivala s ptičjim žgolenjem in, preden je Anže do dobrega spoznal napev, je vedel že za besede. Bila je njemu najbolj priljubljena melodija, z besedami v pesmi pa se je ukvarjal že od svojega otroštva in jih že davno pozabil od tistega dne, ko se mu je posrečilo, da jih je spravil v verze. Skočil je kvišku, kot bi jih hotel znova ujeti, toda obstal je in prisluškoval. Druga, tretja, četrta katica njegove pozabljene pesmi je zdaj donela k njemu. Pesem se je glasila takole:

Kak silno me mika, kar slutim odtod
čez visoke goré!
Na snegu počiva pogled mi še tod,
tam vesna že mlada caruje povsod.
Précej od tu bi odšel,
če bi pot tvegati smél.

Mogočno se orel dviguje v nebo
čez visoke goré; —
zvestó bedi nad svoje mladosti močjo
in sile utrjuje si z divjo lovjó.
Svobodno prek strmih skal
gleda kras tujih obal.

Mar, jablana, ti si nikdar ne želiš
čez visoke goré?
O, véruj, i ti tja bolno hrepeniš.
Saj tukaj poletje že pride do hiš,
ko šele ptičke drobné
v vejah ti pesmi drobé.

Kdor dvajset že let kar bolno koprni
čez visoke goré,
mu od hrepenenja, ki v srcu drhti,
od leta do leta kopnijo moči.
Slišiš, kak ptički pojo,
ko pod nebom letajo?

Kaj, ptiček te drobni, prineslo je k nam
čez visoke goré?
Saj gnezdo udobnejše našel bi tam,
razkošnejša mesta in varnejši hram.
Da bi me vabil na pot,
ker mi je strta perot?

Mar božja me roka nikdar ne pusti
čez visoke goré?
Kaj stene so skalne mi vzele moči,
da v snegu in ledu ne najdem poti?
Mar naj tu čakam potr,
dokler ne reši me smrt?

Po svetu želim si kot lahki oblak
čez visoke goré.
Tu zame poljá ni in zrak je težak,
a v srcu sem drzen kot močen junak.
Srčno bi plul prek globin
in se ne strašil pečín.

Nekoč pa, to vem, me pognal bo nemir
čez visoke goré.
A véndar: že davno tli v meni prepír:
saj lepšega doma morda ni nikjer!
Naj mi še dalj bo zaprt,
nikdar ne bom več potr!

(Dalje.)

S. J.

Zvečer

*Večerni mrak.
Zvon vaške kapele zvoni,
nalahno v gozdu doni.
Narava ždi v poltemi.
Zvon je utihnil.
Čriček v travi poje
in kliče tovariše svoje.
Čuj v daljavi ropot:
večerni vlak je zapiskal,
čez dobrave večerne zavriskal.
Veter zapiha,
oreh za hišo vzdihá.
Moje srce se topi od ganotja.*

Iz kraljestva narave

Dr. Maks Wraber:

Sprava in poraba sadja

Po poljih je vzcvetela nežna ajda, na parobkih in gozdnih obromkih sanjavo kima modri cvetovi jesenskega encijana ali svečnika. Dnevi se krčijo, sončna moč pojema, vroče poletje se nagiblje v jesen. Človeškega srca se polasča otožno hrepenenje...

Sadjarjem se obeta na splošno srednje dober sadni pridelek. Kjer sadni pridelek kaj obeta, bo dela polne roke. Poglavitna sadjarjeva skrb v jeseni je pravočasno in pravilno spravljjanje, prebiranje in shranjevanje oz. poraba sadnega pridelka. V ta namen je potrebno nekaj znanja in izkušnje: poznavanje sadnih vrst, njihove ka-

kovosti in vrednosti, čas zorenja in obiranja, način prebiranja (sortiranja), shranjevanja, predelave, prodaje itd. Sadjarju, ki računa na izkupiček, je treba poleg vsega znanja še precejšno mero trgovskega duha. — Ni vseeno, kdaj in kako obiraš sadje. Ta posel ni kakor košnja, ko ves travnik naenkrat pokosiš in seno čim hitreje strpaš pod streho. Črešnje, višnje, marelice, breskve in slive obiramo sproti, to je neposredno pred uporabo, nasprotno pa jabolka in hruške spravljamo pred dozoritvijo in jih spravimo na ugodno mesto, kjer polagoma do kraja dozore. Razlikujemo torej pri jabolkih in hruškah dvojno

zrelost: zrelost za obiranje in zrelost za porabo. Pri poletnem sadju sta si obe stopnji zrelosti časovno prav blizu, pri poznem jesenskem in ermskem sadju pa je časovna razlika med njima včasih prav znatna in često ni lahko ugotoviti pravi čas za obiranje. Prerano obrano sadje se suši in grbanči in izgublja s tem vabljivo zunanost in dober okus. Pozne, zimske vrste je treba pustiti na drevesu tako dolgo, dokler ima drevo dovolj zelenega listja in dokler ne preti nevarnost jesenske zmrzali. Če je jesen trajno mračna, pusta in hladna, je treba sadje obrati čim prej, ker radi pomanjkanja sončne svetlobe in toplote na drevesu ne bo več mnogo pridobilo na hranilnih snoveh (škrob, sladkor). Pozne zimske hruške postajajo v takem vremenu trde, lesenaste, izgubljaajo sočnost in prijeten duh. Pozna zimska jabolka kljubujejo takim vremenskim prilikam in jih zaradi tega lahko dalje časa puščamo na drevju. Na splošno se da že po zunanosti sklepati na zrelost sadja za obiranje. Zanesljiveje pa jo določimo, ako prerežemo nekaj plodov, da vidimo notranjost. Če so pečke (semena) dosegle popolno velikost in začno rjaveti ali črneti, tedaj so hruške in jabolka zrela za obiranje in jim nadaljnja zveza z drevesom ne bo več dosti koristila. — Obiranje samo naj se vrši zelo previdno in skrbno in nabrano sadje naj se sproti, najbolje pod samim drevesom, prebira (sortira). Najbolje je obirati z roko, da se sadje čim manj poškoduje. Z obiralnimi pripravami se plodovi kaj hitro obtolčejo, natisnejo ali ogrebejo, prav tako pri prebiranju in prelaganju. Zato je treba pri tem delu primerne skrbnosti in spretnosti. Ponekod delajo s sadjem zelo grdo, mečejo ga, tresejo, presipavajo in trdo prekladajo, kakor bi bilo kamenje. Ni čuda, da tako pokvarjeno sadje takoj začne gniti in ga ni mogoče prodati ali ohraniti za zimo. Finейše namizno sadje je občutljivo in je dobro, če ga čim manj prijemamo in prekladamo, vselej pa prav rahlo in previdno. — Sadje je treba obirati ob suhem vremenu, najbolje okrog poldneva in kadar je nekoliko vetrovno, ker je tedaj sadje suho in se najbolje ohrani. V vlažnem vremenu ali po jutranji oz. večerni rosi nabrano sadje se rado kvari (gnije). — Pred samim obiranjem sadja bomo seveda našli pod drevjem prezgodaj dozorelo, črvido sadje. Njegovo črvičnost in prezgodnje dozorevanje povzroča gosenica jabolčnega zavijača, tega hudega sadnega škodljivca, ki prizadene sadjarjem veliko škode. Da se škodljivec ne bo še bolj razpasel, je treba črvido sadje

skrbno vsak dan sproti pobirati in ga takoj uporabiti. Iz črvicega sadja se režejo krlji za sušenje, stiska sadjevec, pripravljaja kis, kuha sadna mezga (marmelada) in kompot, uživa se očiščeno sproti, slabše se lahko poklada živini. Uporabiti in izrabiti je treba vse, ne pa pustiti, da propada in širi gnilobo. —

Že v obeh prejšnjih številkah sem opozoril »Kresove« sadjarje na razne priprave, ki so potrebne za dobro in uspešno spravlanje jesenske sadne letine. Kdor jih še ni opravil, naj ne odlašaja več, sicer bo njegovo delo pri spravlanju sadja površno in polovičarsko, pa tudi korist sadnega pridelka bo samo polovična. Popravi in pripravi razno orodje, posodje in vse potrebne pripomočke za obiranje, prebiranje, shranjevanje, sušenje, predelavo in prodajo sadja. Uredi sadno shrambo ali skladišče. — Prodaj, kar moreš, privošči pa tudi sebi in svoji družini za zimo zdrave sadne hrane. Kako se prileže pozimi, ko primanjkuje zelenjadne hrane, okusno jabolko ali pest suhih hrušk, sliv ali jabolčnih krljev h kosu kruha! Posebno otrokom to imenitno tekne in zelo koristno. Tudi sadna mezga je zelo okusna in tečna hrana. Kar sline se nam pocedi, ko je namažemo na suh kruh... Slive in drugo manj odporno sadje zato posuši oz. predelaj v marmelado, sladok ali sadjevec. Pri uporabi sadja naj te vodi tole zdravo in trezno načelo: čim več sladokosa, mezge in suhega sadja, pa čim manj sadjevca in še manj žganja! — Za sušenje jemljemo predvsem slive, jabolka in hruške, včasih tudi črešnje in višnje. Sadje se suši najbolje in najhitreje v posebnih sušilnicah v obliki pločevinastih omaric, ki jih postavljamo na štedilnik, ali pa kot samostojne zgradbe (hišice), ki imajo lastne peči. Sadje se polaga na sitaste police in suši ga od zgoraj prihajajoča toplota. Tako se suši sadje enakomerno in od vseh strani enako, ne premočno. Manjše količine sadja pa se seveda lahko posuše tudi brez vsake sušilnice. Zadošča krušna peč, kakršno ima vsaka kmečka hiša. Peč se zagreje polovico manj nego za kruh, se dobro očisti pepela in vanjo enakomerno nasujemo v krlje zrezana jabolka in hruške (najboljše vse olupljeno), drobnejše sadje (slive, drobnice, črešnje, višnje) tudi celo in neolupljeno. Sadje ostaja v peči, dokler se peč ne ohladi. Če je potrebno, se še dodatno suši na štedilniku, v pečicah ali pa na soncu. Ponekod, posebno v naših južnih krajih, suše redno samo na soncu. Takšno sušenje je najnaravnejše in daje najtečnejše suho sadje. Navzkriž

prerezana jabolka in hruške se nanizajo na močno nit ali vrstico in se obesijo na zid z južne strani. Takšno sušenje je enakomerno in suho sadje se ohrani dolgo časa. Sadni krhliji se lahko nalože tudi na deske ali mize in izpostavijo sončni toploti, seveda pa jih je treba obračati. — Za sušenje naj se porabi zdravo sadje ali očiščeni deli gnilega in črvivega sadja, toda vedno dovolj zrelo, vendar ne prezrelo. Najboljše za sušenje so sadne vrste, ki imajo poleg

sladkobe tudi dovolj kiselosti. Od hrušek se posebno priporočajo trpke vrste (bogate s taninom). Če sušimo v prevroči peči, se sadje sežge, sadni sladkor se pretvori v karamel, ki daje sladko-grenek okus, a sadje izgubi svoj sadni okus in vonj. — Posušeno sadje se shranjuje v čistih, zračnih predalih, najbolje pa se ohrani v vrečkah, ki jih obesimo na suhem, zračnem prostoru, kjer traja po več let.

Iz kraljestva lepote

Fr. Jesenovec:

Izbrana poglavja iz pesništva

IX. Stik. (Dalje.)

O vrstah rim.

Danes nam je govoriti o vrstah rim ali popolnih stikov. Rime delimo z različnih zreljših v različne vrste.

1. Osnovno pravilo, da je rima ujemanje soglasnikov in samoglasnikov od zadnjega poudarjenega zloga dalje, nam deli rime v tri vrste: v **krepke** ali **moške** rime, **šibke** ali **ženske** rime in v **tekoče** ali **otročke** rime. Tako namreč delimo rime po njihovem **obsegu**. Moške rime so tiste, katerih jedro tvori zadnji poudarjeni zlog z zadnjim poudarjenim zlogom v naslednjem stihu. Za njima ni namreč nobenega zloga več. N. pr. gospodar — oratár, oči — rodi, část — oblást.

Če je za poudarjenim zlogom še en poudarjen zlog in se oba ujematá, nastane ženska ali šibka rima n. pr.: lopáta — copáta, séje — véje, očitár — kopítar.

Tekoča ali otroška rima pa nastane, če se za zadnjim poudarjenim zlogom ujematá še dva nepoudarjena zloga (trizložne rime), n. pr.: rózica — bóžica, plánemo — zmánemo, stískajo — blískajo.

2. Rime so **čiste** ali **nečiste**. Čiste rime določuje prvič vrsta **poudarka**, drugič vrsta poudarjenega **samoglasnika**. Poudarek je v knjižni slovenščini **dolg** ali **kratek**, dolg poudarek pa je **zopet** dalje ali **rastoč** ali pa **padajoč**, če hočemo dobiti popolnoma čisto rimo, ki je edino pravilna, se morajo v obeh besedah, ki se rimata, potemtakem ujematí ne samo samoglasniki in soglasniki — to je že tako bistvo vsake rime sploh — ampak tudi samo **dolg poudarek** z **dolгим**, **kratek** samo s **kratkim**, med dolgimi

pa samo **rastoč** z **rastočim** in **padajoč** samo s **padajočim poudarkom**. Zatorej je rimanje dolgega poudarka s kratkim ali pa rastočega poudarka s padajočim táko, da nam daje nečisto rimo. Tako sta n. pr. na zunaj pravi rimi: vrát (tilnik) in vrát (množinski roditeljski od samostalnika vrata). Če pa **izgovorite** natančno in pogledate poudarek na teh dveh besedah, potem takoj jasno vidite, da je to primer **nečiste** rime, ker je prvi poudarek padajoč (izgovorjen z višjim glasom), drugi pa rastoč (začenjajoč se z nizkim glasom, nato pa narašča.)

Drugič pa kot rečeno, določa čisto rimo tudi popolna enakost samoglasnika samega. Poudarjeni samoglasnik je namreč lahko **ozek** ali pa **širok**. Če hočem napraviti čisto rimo, se mora zopet ujematí ozki glas z ozkim, široki pa s širokim, polglasnik pa samo s polglasnikom, n. pr.: vréme — bréme, góra — nóra, téta — péta, róža — kóža, véra — méra, pès — kès. Potemtakem so samo na prvi pogled na zunaj čisti rimi: óče — jóče, glóbóka — potóka. Pri natančnem izgovoru pa zopet spoznate, da sta v primerih glóboka in óče o — ja **široka** glasova, v primerih potóka in jóče pa **ozka**: torej primer **nečiste** rime. Skratka: čisto rimo določa **izgovarjava**, ne pa **pisava**!

3. Po **mestu**, na katerem stoji rima v verzu, imamo **notranje** in **zunanje** ali **končne** rime. Notranje so tiste nekeje v sredi verza, zunanje ali končne pa na koncu stika. Po navadi govorimo samo o zunanjih ali končnih rimah, saj ima velika večina pesmi samo té. Notranje rime pa nastopajo le redko v kakih posebnih pesniških

vrstah, n. pr. v gazelah. Primer notranje rime iz Prešerna:

Pesem moja je **posóda** tvojega imena,
mojega srca **gospóda** — tvojega imena.

4. Rime pa delimo tudi po tem, v kakšni **vrstni zaporednosti** si slede v ti ali oni pesmi oziroma kitici. Tako imamo:

a) **zaporedne** rime: a a b b c c itd., n. pr.: hoče — izjoče, dan — stran, čast — oblast itd.

b) **oklepajoče** rime: a b b a, n. pr.: vdihnil — svoje — póje — utihnil.

c) **prestopne** rime: a b a b, n. pr.: moj — teptan — tvoj — dan.

č) **pretrgane** rime: a b c b, n. pr.: kuj — raziskrim — pel — zdrobim.

d) **umetno zapletene** rime s poljubnim obrazcem. Te dobimo zlasti v nekaterih daljših kiticah in pesmih, kot so nam že znane: glose, gazele, decime, oktave itd.

(Dalje.)

Med člani fantovskih odsekov

VAJENSKI DOM V LJUBLJANI.

Tudi pri nas v domu, kjer nas je kar 115 fantov iz vseh koncev in krajev slovenske zemlje in se učimo vsakovrstnih obrti, imamo svoj fantovski odsek, ki se lepo razvija. Vsi fantje, ki ste bili na tečajih ZFO v Ljubljani, se nas boste spomnili, saj ste bili po cele tedne med nami! Videli ste, da smo kar fejest fantje in da nismo taki, kot navadno slikajo vajence! — Naš odsek je bil ustanovljen 6. novembra 1938 v Vajenskem domu.

Imeli smo precej sestankov, na katerih smo se pripravljali za ustanovitev. Dobili smo potrjena pravila. Največ se je trudil, da bi se ustanovil fantovski odsek v Vajenskem domu, g. p. Leon Božič, ki je pa odšel na svoje prvo službeno mesto za župnika v Središče. Ta je prvi začel zbirati krog sebe v zavodu fante in jih pripravljati za novo nalogo.

Delamo pridno: dosedaj smo imeli že 18 sestankov. Obravnavali smo razna vprašanja, ki zadevajo zlasti ob naše mlade duše: o komunizmu, o slovenstvu, o življenju med našimi brati na jugu, o slovenski zemlji ob Kolpi, onstran Karavank. O Ivanu Cankarju, Prešernu, i. t. d.

Telovadimo na Ledini vsak ponedeljek zvečer po eno uro. Uči nas naš marljivi načelnik brat Janez Krek, brat gradbenega ministra. Tudi doma v domu imamo tedensko telovadbo. Pa moramo poleg tega še k obvezni telovadbi v šoli. Vadimo tudi na drogu, bradlji. Tudi v lahki atletiki smo doma. Obiski sestankov so točni kot pri telovadbi. Bolj težko je s plačevanjem članarine, ker vajenec nima denarja. Mojster mu da malo nagrade. Udeležujemo se radi okrožnih sestankov, raznih zveznih prireditev v Ljubljani in okolici. Članov

nas je 50. Tudi v verskem oziru smo vedno storili svojo dolžnost. Vsak mesec gremo redno k skupnim sv. zakramentom.

Več ali manj pa nas poznajo tudi ob bližje vsi tisti naši bratje iz odsekov, ki so bili kdaj na strokovnih tečajih v Vajenskem domu. Smo živahni in veseli in zato nas imajo tudi radi, kadar se je treba udeležiti kake manifestacije, takrat smo mi številni »drukarji« za našo stvar. —

Tako vidite, smo se tudi mi predstavili naši javnosti, da boste vedeli, da so tudi vajenci korajžni fantje in da so dovtetni za višje ideale. Da imamo voljo do dela tudi izven delavnic, to večkrat pokažemo na našem odru z akademijami in igrami, kjer urijo naši fantje svojo umsko in srčno kulturo. V majniku smo imeli zadnje prireditev v letošnji sezoni, akademijo za pripravo na kongres Kristusa Kralja, potem pa priredimo skupen izlet na Dolenjsko. Udeležili smo se tudi Mladinskega tabora v Mariboru in v Novem mestu letošnje poletje.

Ob tej priliki pošiljamo pozdrave vsem slovenskim fantom, ki so bili že pri nas v našem Vajenskem domu na tečaju, in obljublamo, da bomo gradili z delavskimi rokami domu slavo in čast!

Br. Janez Novak.

SV. PAVEL PRI PREBOLDU

Ker se iz savinjskega okrožja še ni v »Kresu« nihče oglasil, če ravno šteje okrožje devet odsekov, sem sklenil, da napišem v Kres nekaj vrstic.

Res je, ni nas veliko, saj šteje naš odsek komaj 18 rednih članov. Vendar imamo upanje, da iz malega raste veliko! Na Kres smo naročeni vsi člani, saj ga imamo naročenega pod skupnim ovitkom 16 izv.

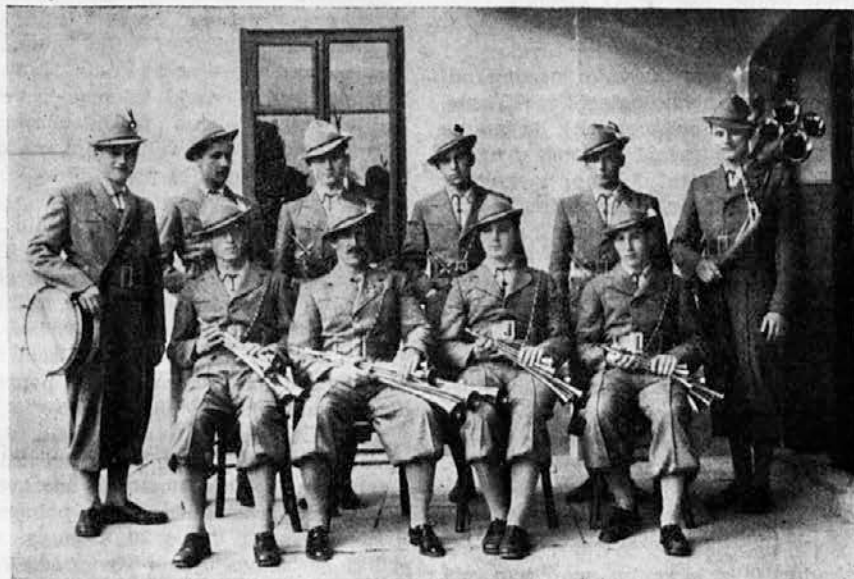
Dva pa ga imata naročenega na svoj naslov. Mogoče smo prvi v Savinjskem okrožju glede »Kresa«? Sestanke in telovadbo imamo tedensko, in sicer vsak četrtek ob osmih zvečer. Fantje se sestankov še dokaj redno udeležujejo. Naš požrtvovalni brat načelnik se zelo trudi z nami, da bi nas naučil letošnje proste vaje, ki se nam zdijo precej težke. Fantje, le korajžo, pa bo šlo!

Lansko leto smo priredili skupno z Dekliškim krožkom akademijo, ki se nam je nad vse pričakovanje dobro posrečila. Saj je celo g. prof. Rudolf Hanželič na koncu izjavil, da tako lepega in pestrega sporeda še ni videl. Imeli smo na sporedu 18 raznih točk.

Polno številno smo se udeležili tudi

se odločil, da se tudi jaz malo oglasim v njem. Kajti jaz sem včasih najrajši bral pismo brata vojaka. Morda bo tudi vas kaj zanimalo.

Bratje, precej časa je že minulo, ko sem se poslovil od vas, od prelepe slovenske zemlje, da izpolnim dolžnost do kralja in domovine. Ko sem zvedel, da sem odrejen na morje, mi je srce kar poskakovalo od veselja, da se bom mogel navžiti lepote našega morja. Toda to veselje ni trajalo dolgo. Že v tretjem mesecu sem bil poslan v Zemun. S težkim srcem smo se poslovili dne 14. januarja od Šibenika in se vkrcali za Zemun. Z menoj sta bila tudi dva Zagrebčana, po poklicu tiskarja. Bili smo namreč odrejeni v tiskarno mornarice

Fanfara FO Sv. Peter v Ljubljani, ki je letos lepo poživiljala naše prireditve.

lanskega mladinskega tabora v Ljubljani in okrožnega v Braslovčah.

Letos pa smo pod vodstvom našega priljubljenega č. g. kaplana uprizorili na Cvetno nedeljo Kristusovo trpljenje ali Pasijon. Začeli smo tudi z nabiranjem prispevkov za nabavo novega društvenega prapora. Če Bog da, vas bomo v jeseni že lahko povabili na blagoslovitev.

Bratje, oglasite se tudi še iz sosednjih odsekov v našem fantovskem glasilu Kresu!

IZ ZEMUNA.

Dragi bratje!

Ko berem naš fantovski list Kres, ki je letos tako bogat po svoji vsebini, da mi je postal najboljši prijatelj pri vojakih, sem

Zemun. To priliko sem dobro izrabil. Ostali smo dva dni v Zagrebu in na ta način sem ogledal vse zanimivosti Zagreba.

Sedaj sem v Zemunu že sedem mesecev. Tu se počutim prav dobro. Posebno pa že težko pričakujem, da se oživi šport na Donavi, kajti moj največji užitek je plavanje in veslanje, katerega mornarica prav pridno goji.

Imamo tudi igrišče za odbojko. Tako tudi v športu ne bom zastal. Zvečer pa, ko se stemni, se zberemo po skupinah, Slovenci skupaj, Dalmatinci skupaj in Srbi zopet skupaj. Prične se petje, med katerim ne manjka slovenskih pesmi.

Tako, bratje, sem opisal malo naše zunanje življenje. Vse drugače pa je tukaj

z duhovnim življenjem. Nevarnosti, ki pretijo našim dušam, so velike, naši fantovski organizaciji, ki je vzgojila že toliko odločnih, značajnih slovenskih fantov in mož, se zahvalimo, da ostanemo trdni. Zato ji hočemo ostati zvesti, hočemo pa ostati zvesti tudi njenim načelom.

Kakor sem že v začetku omenil, mi je pri tem najboljši prijatelj Kres, katerega preberem do zadnje vrstice in se na ta način popolnoma vživim v organizacijo, da skoraj pozabim, da sem pri vojaki. Na ta način mi kar hitro poteka čas in mislim, da bosta kar hitro minuli ti dve leti, ko se zopet povrnem med vas, saj že sedaj delam načrte za bodoče delo. Vam pa želim obilo uspeha pri vašem delu! — Bog živi!

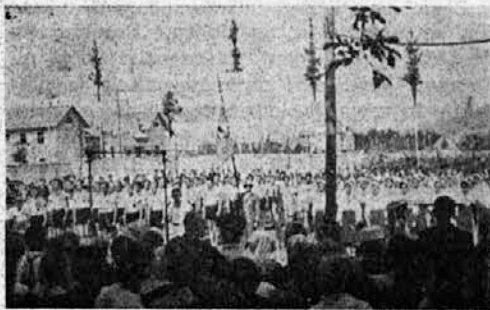
Pirnat Stane, član F. O. Groblje.

MEDIJA - IZLAKE

Izlačani (tako nas nazivajo sosednji odseki) se menda še nismo oglasili v »Kresu«, kljub temu (oprostite samohvali), da imamo lepo število naročnikov 21. Pa tudi drugače se pridno gibljemo in delamo, v kolikor nam dopuščajo sile in zmožnosti. In korajžni smo, prav po fantovsko. V potrdilo tega nekaj o našem delu.

Naš odsek je znan po svoji delavnosti že od bivšega »Orla«! Tako tudi takoj, ko mu je bila odprta svoboda dela, za narod, kralja in Boga, potom naših organizacij, smo krepko prišli za delo, za katerega smo imeli vse pogoje, lepo dvorano s prostornim in električno razsvetljenim odrom in dvema lepima sobama za seje, obč. zборе in seitanke, kakor tudi orodje.

Pogled v preteklost nam daje razveseljivo sliko. Od ustanovitve do danes smo prirejali akademije z izbranim sporedom, pri katerih je sodeloval tudi deklški krožek. Ob tej priliki smo svečano pred številnim občinstvom polagali našo zaobljubo v roke našemu duh. vod. č. g. Torkarju. Vsa navodila in smernice naše ZFO izvršujemo v

Dev. Mar. v Polju. — Odsekovni nastop.

okviru, v kolikor nam dopuščajo materialne in krajevne razmere. Vsem fantom - članom ter našim prijateljem, ki vedno podpirajo naše delo, hvala! Lansko leto je bil premeščen sedež našega okrožja iz Trbovelj v Zagorje ob Savi, to šteje 6 odsekov, in sicer: Zagorje, Loke, Povšnik, št. Jurij pod Kumom, Čemšenik in Medija-Izlake. Na letošnjih tekmah, ki so se vršile 23. aprila, so bili udeleženi 4 odseki. Končnega rezultata iz Ljubljane še nismo prejeli, toda med zadnjimi nismo, tu nam velika diploma ne uide, kajti priborili smo si preko 7 točk na posameznega člana.

V bodoče? Z vso resnostjo smo se pripravljali na okrožni tabor v Zagorju, ki je bil 25. junija. S svojim nastopom smo dokazali, da je Zagorje in okolica naše, ne pa od nasprotnikov, kakor je napačno razširjeno mnenje v daljni okolici. Vsem fantom se zahvaljujemo, da so krepko poprijeli za delo za naš okrožni nastop.

Tudi Izlačani smo se odločili v letošnjem letu za telovadno prireditev, združeno s taborom in blagoslovitvijo zastave. Nabiralna akcija za zastavo je v polnem teku. Prireditev se je vršila 20. avgusta. Ob tej priliki se zahvaljujemo vsem odsekom za udeležbo, da je prireditev tako lepo uspela. Za zmerom nam bo ostala v radostnem spominu. Kakor smo bili dosedaj agilni v delu in požrtvovalnosti (s par izjemami), tako bo tudi v bodoče šla naša mladina pod novim praporom od uspeha do uspeha, ne glede na omahljivce in nasprotnike. Da bo to res, bo pokazala bodočnost. Bratje na delo in pomnožite naše vrste!

Bog živi!

Slavko!

F. O. LJUBLJANA-TRNOVO.

Vsem je poznana naša »Prelepa je trnovska fara«, manj pa gotovo delovanje fantovskega odseka te lepe ljubljanske župnije. V Kresu se še nismo oglasili, odkar delujemo pod samostojno streho, čeravno ga pridno prebiramo. Nič manj kot 31 izvodov prihaja med naše člane. Ob Novem letu smo se zanj zavzeli in ni nam žal. Saj

vidimo, koliko volje in navdušenja je med njimi. To pot pa še o našem odseku nekaj vesti.

Za letošnje praznovanje farnega patrona svetega Janeza Krstnika sta PD in FO pripravila tridnevno prireditev. Večkrat je bila izražena želja, naj bi naše prosvetne organizacije pripravile tradicionalno »trnovsko kresovanje in žegnanje«. Prvič smo letos zagrabili za to priliko z vso korajžjo v upanju na lep uspeh, ki res ni izostal.

Polne roke dela je bilo v pripravah. Toda kresni večer je že pokazal prvi uspeh. Veliko truda je zahteval mogočen kres, preden je ob svitu bengaličnega ognja in šviganju raket vzplamtel v mogočen ognjeni steber — v sredi valov Gradaščiце ter svojo svetlobo vlival na zeleno obrežje in z močnimi reflektorji osvetljeno cerkev in kip sv. Janeza na trnovskem mostu.

Veliko število ljubljčanov je opazovalo to čarobno kresno noč, v katero je z mogočnimi akordi posegala zdaj godba, zdaj zopet slovesno pritrkavanje ali ostri streli topiča.

V soboto zvečer je PD uprizorilo na prostem veselolgro s petjem »Rodoljub iz Amerike;« pri nji so sodelovali tudi člani FO.

Na kresno nedeljo po slovesni farni maši so bile tekme mladcev. Korajžja in napeto pričakovanje je sijalo z obrazov teh fan-

tičev, ko so se v lepi disciplini pričeli kosati med seboj v plemeniti borbi, vedoč, da dvema najboljšima odsek daruje lična pokala. Navdušenja je bilo čez mero, ko je bil razglašen rezultat, da prejme prvi pokal kot prvak na bradlji največji mladeč; drugega pa najmanjši, ker se je najbolje odrezal na konju.

Popoldanski nastop je bil krona vseh prireditvev. V 14 točkah so naši številni prijatelji, ki so prišli nastop gledati, videli, da uspehi žrtev in truda niso majhni, ker so bile vse točke izvajane izključno le od članstva domačega odseka in krožka. Omembe vredna je bila telovadba, ker so jo ne samo izvajali, ampak tudi sestavili trnovski fantje. Lep napredek je pokazala orodna vrsta članov na vseh treh orodjih, na katerih je nastopila. Nič manj se niso izkazali mladci, ker so s svojo gibčnostjo in sigurnostjo osvojili priznanje gledalcev.

Članice so pripravile lepe točke s skladnim izvajanjem prostih vaj in pestrim »Ziljskim plesom«. Enako tudi mladenke z brezhibno izvajanimi vajami.

Nismo pa zavihali rokavov le za kres. V zavesti, da more le trajno in tiho nesebično delo pripeljati k uspehu, tudi sicer pridno posečamo telovadne večere. Lepo so obiskani fantovski sestanki. Čez 30 jih je bilo, večinoma na vsakem do 40 fantov.

Skrbno smo obravnavali tekmovalno tvarino, imeli pa tudi več poljubnih aktualnih predavanj, na katerih so govorili odlični predavatelji in prijatelji naše organizacije.

Na dan 20. maja so bile tekme. 40 članov je tekmovalo. Lepo število, toda za naš številčno močan odsek še premalo. Rezultat je bil povoljen, le neopravičeni ga bodo zmanjšali — jasen dokaz, da moramo drugo leto v tem pogledu velik korak naprej.

Naša nada — mladci — lepo napredujejo. Čez 40 razposajenih, pa vendar za vse dobro dovtetnih fantičev šteje ta armada. Enako se razvija pod skrbnim vodstvom mali naraščajski drobiž.

Ob dneh mariborskega tabora je Prosvetni dom sameval. 55 članov in mladcev in skoro toliko članic in mladenk je tiste dni pohitelo tja, da tekmuje, nastopi, če ne, pa vsaj manifestira skupno z ostalo slovensko mladino enakih misli in načel.

Trnovčani ne spimo, ampak kljub neštetim žrtvam in težavam krepko orjemo ledino za lepšo bodočnost naši organizaciji in splošni katoliški slovenski skupnosti.

Krepki Bog živi!

Trnovski slovenski fant.

CERKNIŠKO FANTOVSKO OKROZJE.

Kar smo se zadnjič oglasili v »Kresu«, se je med tem časom v našem okrožju na polju organizatoričnega dela zgodilo že precej novega; in da ne bi kdo mislil, da spimo od poletnega dela utrujeni, moramo povedati, da prav pridno gibljemo.

Odkar nas je zapustila zima z redno kraško burjo, sicer ne moremo več k sestankom, smo morali pa toliko bolj poprijeti pri telovadbi in pripravah za tekme, ki so na splošno prav dobro izpadle. Izid tekem je sledeč: Cerknica 8.66 točk, Bloke 8.50 točk,

Stari trg 8.48 točk, Begunje 8.30, Rakek 5.90, odsek v Grahovem pa ni tekmoval, ker še ni poteklo 6 mesecev od ustanovitve.

Dne 11. junija pa smo imeli na Blokah okrožni tabor, ki je prav lepo uspel. V sprevodu je dopoldne sodelovalo okrog 450 uniformiranega članstva vseh vrst, posebno pester je bil pogled na mladce z rdečimi prapori. Sv. maša je bila na prostem, katero je daroval preč. g. dr. Lukman, ki je imel globoko zasnovan cerkven govor. Po maši se je začelo zborovanje, na katerem so govorili okrožni predsednik Kranjc, poslanca g. Gabrovšek in Miloš Stare. Vsi govori so globoko zajeli in razgibali množico, ki je z zanimanjem in navdušenjem sledila izvajanjem o pomenu in poslanstvu dela naših mladinskih organizacij.

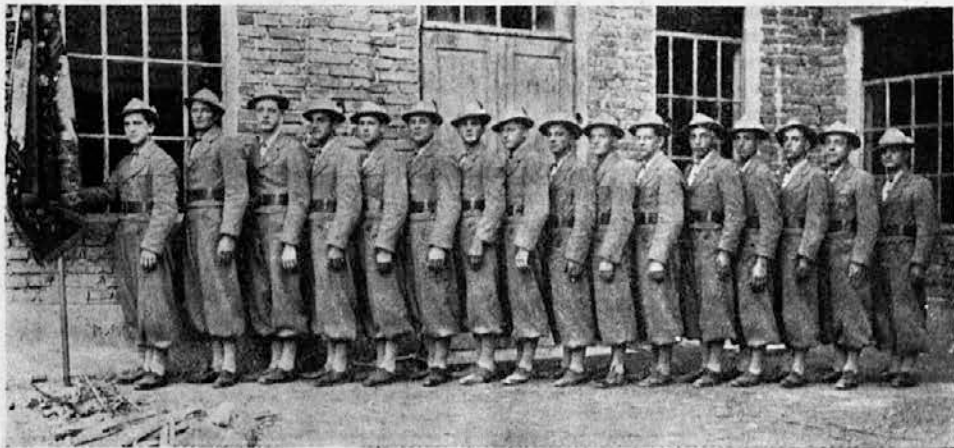
Popoldne ob 3 je bil telovadni nastop, katerega se je udeležil poleg drugih odličnikov tudi naš narodni voditelj dr. Anton Korošec, kateremu je navdušena množica prirejala burne ovacije. Tabor je bil zelo dobro obiskan in mirne duše lahko trdimo, da je bilo pri dopoldanskem zborovanju čez 2000 ljudi, popoldne pa gotovo več. Vsa prireditve je bila zelo spretno in posrečeno organizirana. Vse je bilo na svojem mestu, zlasti pa je bilo vzorno rediteljstvo, zakar gre vse priznanje požrtvovalnim in delavnim fantom in dekletom bloškega FO in DK.

Naj nam bo uspeh našega tabora v izpodbudo in pogum, da bomo v bodoče še bolj delavni in pridni, da bo tako naša organizacija na Notranjskem iz leta v leto lepo napredovala in procvitala in obrodila tako našemu narodu čim lepših in koristnejših sadov!

Bog živi!

FANTOVSKI ODSEK V CERKNICI

Po daljšem presledku se zopet oglašamo v našem fantovskem glasilu. V tem času

smo precej napredovali. Pri lanskih okrožnih tekmah smo dosegli 75 točk, s tem tudi veliko diplomu. 5. junija 1938 je bil tabor cerkniškega okrožja v Starem trgu. 15 naših članov se je prvič v novih krojih udeležilo sprevoda. Pri prostih vajah in na orodju je nastopilo 12 članov, 20 mladcev in 18 naraščajnikov. Udeležili smo se tudi procesije sv. Rešnjega Telesa. 28. junija 1938, na Vidov dan, je bila sv. maša, katere so se udeležili trije člani s praporom. Drugi so med tem časom že odšli na mladinske dneve v Ljubljano. Veličastnega sprevoda se je udeležilo od našega odseka 18 članov v krojih ter 23 mladcev. Tudi pri popoldanski prireditvi je nastopila večina naših fantov in mladcev.

V lanskem poletju smo se udeležili tudi prireditve v Hotederšici in v Kočevju.

21. avgusta 1938 smo imeli prvi odsekovni telovadni nastop s sodelovanjem dekliškega krožka. Ob 1/2 popoldne je bil sprevod po trgu k litanijam. Spreddaj je bila godba tuk. gasil. društva, potem pa 30 članov, 26 članic, 22 mladcev, 10 mladenk, narodne noše, 18 naraščaja ter 19 gojenk. Po litanijah je bil javni telovadni nastop s pestrim sporedom. Posebno dobro so se postavili člani s prostimi vajami in na orodju, mladci s prostimi vajami ter članice s simboličnimi vajami. Nato se je razvila prosta zabava.

Na oktoberskem občnem zboru je bil izvoljen ponovno večinoma stari odbor, ta si je nadel nalogo nabaviti si še novega telovadnega orodja. Konja smo si že nabavili, za drugo orodje pa nas ovirajo denarne neprilike.

Kot za uvod v novem poslovnem letu smo z dekliškim krožkom priredili igro »Veleturist«, in smo jo na splošno željo občinstva ponovili. 1. decembra smo praznovali 20-letnico zedinjenja Jugoslavije. Člani in članice so bili pri sv. maši v krojih s praporom. 19. febr. 1939 je bila komemoracija za papežem Pijem XI. Letos smo že drugič

imeli stražo pri božjem grobu. Procesije za veliko noč se je udeležilo 16 fantov ter 12 članic v krojih. Ob tej priliki smo se tudi slikali ob novi telovadnici kakor nas kaže slika. Manjkajo še 4 fantje v krojih.

16. aprila smo priredili II. telovadno akademijo. Spored je imel 16 točk. Člani so nastopili s češkimi in gimnastičnimi vajami. Posebno učinkovita je bila zelo težka vaja br. Ponikvarja Lojzeta, da ne zaostaja za fanti mednarodne vrste. Dalje so se dobro odrezali mladci z raznimi predmeti, skoki itd. Zelo dobro so izvedle članice »Oj Doberdob«, »Za materjo« in češke vaje. Občinstvo je pri mnogih točkah naravnost zahtevalo ponovitev. Po akademiji se je razvil lep družaben večer.

Sprejema kneza namestnika Pavla in kneginje Olge, ko sta prispela z dvornim vlakom iz Italije na Rakek, se je kljub delavniškemu dnevu udeležila večina naših fantov v krojih. Knez namestnik Pavle je obšel našo četo. Pozdravil ga je br. Skubic.

21. maja smo imeli fantovske tekme. Dosegli smo na vsakega člana po 8,66 točk. V bodoče upamo, da bo še boljši uspeh.

Kaj pa naši mladci, naša bodočnost? Ti so zelo napredovali v gimnastiki, talni telovadbi itd. Ni jih ravno veliko, all ti so zanesljivi. Vodi jih požrtvovalni br. Turšič Ivan. Priredili so igro »Zdravnikov strežnik«. Iz dobička so si kupili 13 tel. praporov.

Zapustil nas je br. Ponikvar Lojze, ta je sedaj nameščen za telovadnega učitelja pri ZFO. Zelo ga pogrešamo pri odseku.

Pred nami je tabor cerkniškega okrožja na Blokah, nanj se pripravljamo ter še na druge prireditve v bližnji in daljni okolici. Pripravljamo se tudi na II. odsekovno tel. prireditev, ki bo v poletju. Na to prireditve v obmejni Cerknici ob prostranem jezeru vabimo že vnaprej vse bratske odseke in druge naše ljudi.

Fantje, le korajžno do cilja!

Bog živi!

Butkovič Matko.

Urednikovi pomenki

Odboru tržiškega okrožja. — Vljudno vam sporočam, da je vaš dopis za prireditev vašega okrožja dne 20. avgusta prispel mnogo prepozno in ga zato nisem v prejšnji številki mogel objaviti, v ti številki je pa seveda brez pomena. — Pri ti priliki prosim še enkrat vse fante in odbornike-dopisnike, pa posebej še vse sotrudnike, da mi vse stvari, za katere žele, da bi bile ob-

javljene v prihodnji številki Kresa, pošljejo vsaj do prvega v prejšnjem mesecu. Ponavljam v prejšnjem mesecu, ne v istem, kajti, kar bi bilo treba objaviti n. pr. za oktober, je tiskano že vsaj 10. avgusta.

Č. J. — Prejel sem tvoj sestavek Požar sredi noči. Slika je napisana precej duhovito, le preveč razvlečena se mi zdi. Opis požara samega se mi zdi, da je le preveč

šablonski in zaradi tega precej trpi črtica na literarni vrednosti. Zato jo bom moral predelati, zlasti skrajšati, da bo postala zrela za objavo. Objaviti jo pa nameravam takoj, kakor hitro mi bo to dopustil prostor. Le še kaj se oglasi, morebiti s kakšno božično črtico!

Vsem sotrudnikom. Prav vljudno prosim vse sotrudnike, ki so mi poslali kake literarne prispevke, da potrpe, če še niso bili objavljeni njihovi prispevki, saj vsi vidite, kako trda mi gre letos s prostorom, ker je v vsaki številki toliko potrebnih organizacijskih stvari. Obenem prosim cenjene sotrudnike, da mi pošljejo kake črtice za božično številko!

Vsem našim fantom! Vse člane ZFO vljudno prosim, da čimprej poravnajo naročnino za Kres v letošnjem letu! Saj veste, da je list odvisen samo od vestnega plačevanja članarine oziroma naročnine. Torej — ker se bližamo koncu leta, naj se vsak izmed vas resno zavzame, da poravna svoj dolg za list, preden poteče to leto! Tudi vsi drugi fantje, ki niso člani ZFO in jih zato ne veže tako stroga disciplina do lista, naj se kljub temu zavedajo, kaj je njihova dolžnost do lista! List bo mogel izhajati le, če bodo naročniki vsako leto izpolnili do njega svoje dolžnosti! Še enkrat:

Poravnajte naročnino !!!

Največji slovenski pupilarno varni zavod

Mestna hranilnica ljubljska

Stanje vlog Din 420.000.000.--

Lastne rezerve " 28.650.000.--

Dovoljuje posojila proti vknjižbi.

Za vse obveze hranilnice jamči

MESTNA OBČINA LJUBLJANSKA

HRANILNICA

DRAVSKE BANOVINE

Ljubljana — Kočevje — Maribor — Celje

Vloge obrestuje po najvišji obrestni meri

Cenena posojila daje na redno odplačevanje

Za njene vloge jamči dravska banovina